

LENȚILE transparente

O diagonală la activitatea literară și
științifică a lui Florentin Smarandache

Editor: Dana Petraș

Editura Duran's
Oradea, 2013

Lentile transparente
O diagonală la activitatea literară și științifică
a lui Florentin Smarandache

Editor: Dana Petraș

Referenți:

Prof. Constantin Matei, Craiova

Prof. Janet Nica, Ostroveni

Dr. George Anca, București

Redactor de carte:

Octavian Blaga

Societatea cultural-științifică AdSumus

E-mail: octavian.blaga@laposte.net

Tipar&E-publishing:

Editura Duran's

Oradea, Iuliu Maniu 48

Tel: +40 742 162.843

359 401.562

E-mail: ovi@durans.ro

ISBN 978-973-1903-69-9

Lentile transparente

O diagonală la activitatea literară și științifică
a lui Florentin Smarandache

Editor: Dana Petraș

Editura Duran's
Oradea, 2013

Volumul de față adună o mână de articole, consemnări și interviuri apărute în presa românească despre scriitorul și omul de știință Florentin Smarandache, mișcarea literar-artistică paradoxistă pe care a inițiat-o și teoriile științifice pe care le-a dezvoltat; câteva mesaje adresate acestuia și o addenda ilustrată vin să contureze peisajul științific, artistic și uman în care se mișcă unul dintre cei mai prolifici, mai interesanți și mai apreciați români ai momentului.

CUPRINS

DOMICILIU: CUNOAȘTEREA.....	7
George Roca	
Florentin Smarandache, un creator polivalent	8
Ștefan Dumitrescu	
O viață de căutări și de creație	15
Eugen Evu	
Noi lauri	17
Ionel Marin	
Medalia de aur pentru știință	19
Mircea Monu	
România face cunoștință cu extensiologia	22
Rezolvarea problemelor... nerezolvabile!	22
Extensiologia se... extinde din China în Lume	25
Ion Jianu	
Multispațiile Smarandache	27
Recunoaștere internațională	28
Fie pâinea cât de rea, tot ți-o fură cineva!	28
Mircea Monu	
Conferință Internațională Smarandache	29
Mircea Monu	
„Valurile vieții” lui Smarandache la Istanbul.....	31
„Informații” de la „sensori”, nu de la... „servicii”!.....	31
Ale vieții valuri, într-un sfert de secol	32
Dan Ionescu	
Cartea de la Guangdong.....	35
Mircea Monu	
Eveniment științific de importanță mondială	38
Doi români coeditori.....	38
Jubileul extensiologiei.....	40
INCURSIUNI PUNCTUALE.....	41
Ștefan Vlăduțescu	
Palimpsestul „ReSemnării”	43
Octavian Blaga	
Scripta furtiva	47

Eugen Evu	
Exilul continuu	48
Ștefan Vlăduțescu	
Fotojurnal paradoxist.....	50
Octavian Blaga	
Nec sit terris ultima Thule!.....	54
Marinela Preoteasa	
Un cowboy în mahala	56
Al. Florin Țene	
Afinitățile lui Florentin Smarandache	62
Marinela Preoteasa	
Geometria literelor	65
Ștefan Dumitrescu	
Un țipăt și o eflorescență a spiritualității românești	68
PARADOXISMUL LA MATURITATE	89
Ștefan Vlăduțescu	
Paradoximul, o direcție de gândire și creație	90
Adrian Botez	
Un breviar al eliberării duhului.....	94
Elena Adriana Răducan	
Triumful paradoxismului	98
Marinela Preoteasa	
Epoca paradoxistă.....	102
Ștefan Vlăduțescu	
Bancul ca specie paradoxistă	105
MESAJE.....	109
(Deputat Mircea Lubanovici, Marian Ghiță, Victor Dudău, Raul Constantinescu, Cezarina Adamescu, Dr. George Anca, Aurel M. Buricea, Ioan Marinescu-Puiu, Victor Iancu, Tudor Negoescu, Elisabeta Kocsik, Ing. Georgeta Bălan, Ioan Baba, Alexandra Cacovean, Claudia Cacovean, Andrei Radu, Cristian Petru Bălan, Adrian Botez, Gheorghe Florescu, Mircea Eugen Șelariu)	
ADDENDA FOTOGRAFICĂ	117
(cu Elisabeta Kocsik, Gheorghe Niculescu, Rongxia Hao, Yanpei Liu, Linfan Mao, Dr. Geo Stroe, Eugen Evu, Ion Urda, Dr. George Anca, Puși Dinulescu, Ion Soare, Ion Măldărescu)	

DOMICILIU: CUNOAȘTEREA

Florentin Smarandache, la un simpozion din Istanbul (iulie 2013)

George Roca

Florentin Smarandache, un creator polivalent

Prof. univ. dr. Florentin Smarandache este un om al renașterii. Dovadă e și faptul că a publicat în foarte multe domenii: matematică (teoria numerelor, statistică, geometrie non-Euclidiană, structuri algebrice), computere (inteligență artificială, fuziunea informației), fizică (fizica cuantică, fizica particulelor), economie (economie culturală, teoria poly-emporium), filosofie (neutrosafia – o generalizare a dialecticii, logica neutrosafică – o generalizare a logicii fuzzy intuitioniste), literatură (poezie, proză, roman, eseuri, nuvele, drame, teatru pentru copii, folclor, traduceri), artă (desene experimentale, colaje, pictură de avangardă).

Cărțile sale pot fi găsite pe site-uri de largă circulație ca <http://www.amazon.com/>, <http://books.google.com/>, <http://www.loc.gov/> (Library of Congress, Washington DC) și în multe biblioteci din lume. Domnia sa are circa 140 de lucrări științifice în baza internațională de date științifice menținută de Universitatea Cornell, <http://arxiv.org/>.

Dr. Florentin Smarandache este creatorul teoriei Dezert-Smarandache în Fuziunea Informației (matematică aplicată) împreună cu Dr. J. Dezert din Franța. Această teorie este cunoscută pe plan internațional și este folosită în robotică, medicină, armată, cibernetică. În fiecare an, începând din 2003, el a fost invitat ca să prezinte conferințe și lucrări științifice despre acest subiect la Conferințe Internaționale de Fuziune a Informației {Australia - 2003; Suedia - 2004; SUA -

2005, 2009; Italia - 2006; Canada - 2007; Germania - 2008; Scoția - 2010; sau la Seminarele de Apărare Militară “Marcus Evans” (Spania - 2006; Belgia - 2007) sau la alte Universități (Indonezia - 2006)}.

Dr. Florentin Smarandache a fost invitat ca lector, fiind sponsorizat de NASA în 2004 și de NATO în 2005.

Multe teze de doctorat au fost susținute la universități din Franța, Canada, Italia, și o teză de Masterat la Universitatea din Teheran, Iran (vezi situl <http://fs.gallup.unm.edu//DSmT.htm>).

În Structurile Algebrice Smarandache, precum monoid, semigrup, spațiu vectorial, algebră lineară etc., studenți de la IIT (Institutul Indian de Tehnologie) din Chennai, Tamil Nadu, India, au susținut și continuă să susțină teze de doctorat sub conducerea Dr. W. B. Vasantha Kandasamy, care este unul dintre colaboratorii săi în acest domeniu (vezi <http://fs.gallup.unm.edu//algebra.htm>).

Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor sunt cunoscute pe plan internațional: șirurile Smarandache, funcțiile Smarandache, constantele Smarandache (care sunt incluse în prestigioasa “CRC Encyclopedia of Mathematics” de E. Weinstein, publicată de CRC Press în Florida, SUA, 1998, vezi <http://mathworld.wolfram.com/>). Noțiunile de funcții Smarandache sunt incluse și în “Handbook of Number Theory” de Jozsef Sandor, Springer-Verlag, 2006. Iar numere Smarandache-Wellin și numerele prime Smarandache-Wellin sunt de asemenea tratate în lucrarea “Prime Numbers. A Computational Perspective”, New York: Springer-Verlag, 2005, a lui R. Crandall și C. Pomerance.

În Teoria Numerelor, a avut loc în 1997 o Conferință Internațională despre Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor, ținută de Universitatea din Craiova, România (unde dr. Florentin Smarandache a absolvit ca șef de promoție în 1979) și organizată de Dr. C. Dumitrescu și Dr. V. Seleacu (<http://fs.gallup.unm.edu/ProgramConf1 SmNot.pdf>).

Această conferință este menționată în prestigiosul jurnal "Notices of the American Mathematical Society", Providence, NJ, USA, Vol. 48, No. 8, p. 903, 2001.

În China, au fost organizate șase "International Conferences on Number Theory and Smarandache Problems" în 2005, 2006, 2007, 2008, 2009 și în 2010. Dr. Zhang Wenpeng și studenții săi de la Universitatea de Nordvest din Xi'an, China, au editat un jurnal internațional numit "Scientia Magna", în care au fost publicate mai multe lucrări despre noțiunile Smarandache din teoria numerelor. Anunțuri despre acestea au fost incluse în jurnalul "Notices of the American Mathematical Society". (Vezi, de exemplu, desfășurarea conferinței internaționale din anul 2008 pe situl: <http://fs.gallup.unm.edu/ScientiaMagna4no1.pdf>).

Alte lucrări ale prof. univ. dr. Florentin Smarandache în teoria numerelor și combinatorică formează subiectele unor lucrări de cercetare publicate de Universitatea Xi'an din China în jurnalul lor internațional "Scientia Magna" (vezi situl: <http://fs.gallup.unm.edu/ScientiaMagna4no3.pdf>) și de Academia de Științe Chineză din Beijing în "International Journal of Mathematical Combinatorics" (vezi situl: <http://fs.gallup.unm.edu/IJMC-3-2008.pdf>).

Logica, Mulțimea și Probabilitatea neutrosifică sunt generalizări ale logicii fuzzy (în special a logicii fuzzy intuiționistice), mulțimii fuzzy (în special a mulțimii fuzzy intuiționistice) și, respectiv, a probabilității imprecise. Cu aceste noțiuni, au fost susținute două teze de doctorat: una la Universitatea de Stat din Georgia, Atlanta, SUA, iar alta la Universitatea Queensland, Australia (<http://fs.gallup.unm.edu//neutrosophy.htm>).

Dr. Florentin Smarandache a fost invitat să vorbească despre logica și multimea neutrosifica la Universitatea din Berkley (în decembrie 2003), în India (2004), Indonezia (2006), Egipt (2007).

Dr. Smarandache este editor asociat al jurnalului internațional "Progress in Physics", care este tipărit și editat de UNM-Gallup, cu contribuții și sponsorizări internaționale de la diferite institute de cercetare nucleară din toată lumea (vezi situl: <http://fs.gallup.unm.edu//PP-03-2008.pdf>).

În fizică, el a creat noțiunea de "nematerie" (*unmatter*) în 2004, a descoperit câteva paradoxuri cuantice Sorites, a folosit logica neutrosifică (care este o logica multivalentă) ca să extindă spațiile fizice. Împreună cu V. Christianto, a extins ecuațiile lor diferențiale de la forma de cuaternion la forma de bicuaternion, vezi "Smarandache-Christianto potential" (<http://fs.gallup.unm.edu//physics.htm>).

În economie, a scris împreună cu V. Christianto despre economia culturală ca o alternativă pentru țările subdezvoltate, și a propus o teorie poly-emporium (<http://fs.gallup.unm.edu//economics.htm>).

În filosofie, a făcut o sinteză a multiplelor idei și școli de gândiri filosofice contradictorii, extinzând dialectica lui Hegel

la neutrosocie, care înseamnă analiza nu numai a opozitelor, ci și a neutralităților care interacționează cu ele (<http://fs.gallup.unm.edu//neutrosophy.htm>).

În domeniul umanist, Dr. Florentin Smarandache este considerat părintele "paradoxismului" în literatură, care este o mișcare de avangarda bazată pe utilizarea extensivă în creații a antitezelor, oximoronilor, contradicțiilor, paradoxurilor. El a publicat nouă Antologii Paradoxiste Internaționale, la care au contribuit sute de autori din lume (<http://fs.gallup.unm.edu//a/Paradoxism.htm>).

În cadrul paradoxismului sau conectat cu acesta, a introdus genuri literare noi (v. <http://fs.gallup.unm.edu//eBooks-otherformats.htm>):

- Noi genuri de poezie cu formă fixă, precum: distihul paradoxist, distihul tautologic, distihul dualistic, terțina paradoxista, terțina tautologică, catrenul paradoxist, catrenul tautologic, poemul fractal, Non-Poems (Non-Poemele), și alte experimente de avangardă dincolo de limitele poeziei în "Encyclopoetria (Everything is Poetry and Nothing is Poetry)";
- Noi genuri de proze scurte, precum proza scurta silogistă, proza scurtă circulară ("Infinite Tale", 1997);
- Noi tipuri de drame, precum: drama neutrosocică, drama combinatorică: o dramă ale cărei scene sunt permutate și combinate în multe feluri producând un bilion de bilioane de drame diferite ("O lume întoarsă pe dos", 1993);
- Și noi genuri de *science fiction* în proză, precum: *science fiction* militar, *science fiction* în informatică, *science fiction* în politică, *science fiction* în finanțe și afaceri, *science fiction* în psihologie și *science fiction* în educație.

De notat și experimentele lingvistice din volumul “Florentin’s Lexicon” (2008), interpretând în sens opus clișeele de limbă, omonimele etc. [“If anything can go wrong, pass it on to someone else (Florentin’s Laws)”]; “The dictator lift the state of emergency with a crane (Florentin’s Clichés)”]; “Send me an e-male (Florentin’s Homonyms)”]; etc.].

De asemenea, dr. Florentin Smarandache a făcut o combinație de versuri foarte scurte, artă și știință în volumele “Lyriphoto(n)s / At Mind’s Infinite Speed” (2009), și “Af(l)orisme” (2008). Este autorul unei drame fără cuvinte, drama anti-dictatorială “Patria de Animale”, jucată la Festivalul Internațional al Studenților de Teatru, la Casablanca (Maroc), septembrie 1995. A fost pusă în scenă și de teatrul Thespis (regizor: Diogene V. Bihoi) și jucată de trei ori, primind premiul special al juriului. Piesa a fost montată de asemenea în Karlsruhe (Germania), în 29 septembrie 1995. Piesa lui de teatru pentru copii “Păcală, Ursul și Balaurul” a fost pusă în scenă la Teatrul Național Dramatic “I. D. Sârbu” din Petroșani, în septembrie 1997, de regizorul Dumitru Velea (<http://fs.gallup.unm.edu//a/theatre.htm>).

Dr. Florentin Smarandache a făcut și artă electronică (folosind programe de calculator), artă experimentală (*outer-art*) și a pledat pentru unificarea teoriilor în artă (<http://fs.gallup.unm.edu//a/oUTER-aRT.htm>).

A vizitat peste 45 de țări, despre care a scris în cărțile sale de călătorii, prezentând lucrări de specialitate la diverse conferințe științifice internaționale.

Universitatea de Stat din Arizona, Librăria Hayden, în Tempe, Arizona, SUA, găzduiește o colecție specială numită

“The Florentin Smarandache Papers”, care se întinde pe o lungime de peste 30 m.l., cu cărți, jurnale, manuscrise, documente, CD-uri, DVD-uri ale sale sau despre lucrările sale.

O altă colecție specială, “The Florentin Smarandache Papers”, se află la Universitatea Texas din Austin, la Arhivele Matematicii Americane.

Popularitatea domnului Florentin Smarandache crescut foarte mult și datorită faptului că situl său profesional <http://fs.gallup.unm.edu/> are aproximativ un sfert de million de vizitatori pe lună din peste 110 țări, conform statisticilor oficiale ale Universității. Acest site este cel mai mare și mai vizitat site la UNM-Gallup. Pe site, găsim Biblioteca sa Digitală de Artă și Literatură (“Digital Library of Arts & Letters”, <http://fs.gallup.unm.edu/eBooksLiterature.htm>), care conține multe cărți de literatură, cărți de artă și albume, sau cărți despre creațiile sale literare și artistice, vizualizată de sute de vizitatori pe zi, ca și Biblioteca sa Digitală de Științe (“Digital Library of Science”, <http://fs.gallup.unm.edu/eBooksotherformats.htm>), unde se gasesc publicate cărțile sale științifice și, de asemenea cărți și articole ale altor autori despre creația sa științifică, înregistrând peste 1.000 de vizitatori pe zi.

Ștefan Dumitrescu

O viață de căutări și de creație

Plecat de pe plaiurile Bălceștiului de Olteț, profesorul și scriitorul Florentin Smarandache, actualmente profesor universitar în Statele Unite, face parte din acea categorie a personalităților complexe, neliniștite, însetate de cunoaștere și de adevăr, aflat tot timpul pe un drum care nu se va termina niciodată, al căutării absolutului și al căutării de sine, al creației și descoperirii. Personalitate creatoare multiplă, se ilustrează cu lucrări de cercetare și creație în mai toate domeniile cunoașterii.

Plecat din România încă de pe vremea Dictaturii comuniste, ajuns în Statele Unite, Florentin Smarandache își ia masteratele și doctoratele ca și cum ar lua mesele de prânz, fiind solicitat să predea la mai multe Universități americane. Din acest punct de vedere, seamănă cu un alt neobosit om de spirit și de conștiință român, este vorba despre marele gazetar Petre Pandrea, plecat și el tot de pe Olteț, dar de la Balș, oraș aflat aproape de Bălcești.

Ceea ce îl caracterizează pe Florentin Smarandache, și îl definește în mod fundamental, singularizându-l atât în rândul oamenilor de știință, cât și al scriitorilor, este polifonicitatea, polisemanticitatea personalității sale în spațiul cunoașterii umane, cât și setea sa mereu nesatisfăcută de a călători pe glob, de a cunoaște culturi, popoare, scriitori, oameni de știință, evenimente, mărturii istorice. Ca om de știință, este autorul unor lucrări de pionierat în domeniile matematicii

(teoria numerelor, statistică, geometrie non-Euclidiană), computere (inteligența artificială, fuziunea informației), fizică (fizica cuantică, fizica particulelor), economie (economia culturală, teoria poly-emporium), filozofie (neutrosocie - o generalizare a dialecticii, logica neutrosocică), literatură, poezie, proză, roman, eseuri, nuvele, drame, teatru pentru copii, colaje, pictură de avangardă.

Prototipul uman al creatorului complex, care nu poate să-și găsească liniștea și nici locul, Florentin Smarandache este la ora actuală unul dintre cei mai buni ambasadori ai României și ai culturii române pe meridianele Globului.

Eugen Evu

Noi lauri

Profesoara W. B. Vasantha Kandasamy, de la Institutul Indian de Tehnologie din Chennai (India), și profesorul român Florentin Smarandache, de la Universitatea New Mexico din Statele Unite, au primit Premiul statului New Mexico la categoria Știință și Matematică pentru cartea lor “Algebraic Structures Using Natural Class of Intervals”, publicată de Editura de Educație din orașul Columbus, în anul 2011.

Concursul de cărți publicate este organizat anual de către compania de presă New Mexico Book Co-op din Los Ranchos, New Mexico, SUA, fiind sponsorizat de 30 de asociații, muzee, reviste, edituri, biblioteci și alte instituții din stat. Începând din anul 2007, au participat peste 4000 de autori.

Dr. W. B. Vasantha Kandasamy și Dr. Florentin Smarandache au publicat în anii anteriori o serie de cărți de structuri algebrice și structuri neutrosofice. Acestea se pot descărca din site-ul Universității New Mexico: <http://fs.gallup.unm.edu//eBooks-otherformats.htm>.

Încă din anii 90, de când am avut revelația unui spirit intuitiv, descoperitor, inventiv și – dincolo de aparentul exotic al itinerariului său de emigrant – un autentic patriot, fapt ce m-a determinat să îl consider un model atitudinal-moral, al condiției diasporei românești din lume.

Așa cum acest om se contura din scrierile sale, s-a confirmat aici, la Hunedoara, unde am „colocvial” boem, laolaltă cu Ghe. Niculescu, Ion Urda și alți amici de-ai săi din

Valea Jiului, cum și din nenumărații săi amici de boemă din Vâlcea natală, ori de la Academia Daco-Română, care îl și promovase întru a fi nominalizat pe 2011 pentru premiul Nobel (și Florentin a ratat de puțin, deocamdată...), ca o „entitate” energetică uluitor de empatică, un om din vița predecesorilor săi inventatori și savanți români. Smarandache, cu al său profil grec și frizură ciceroniană (aș spune cice-ironică!) – este un conviv de o simplitate... paradoxală, însă în spatele acestei „mășți” simți cum arde inteligența unei curiozități nelimitate, față de om și existența sa în misterul lumii. Este de neuitat pentru noi că, datorită conlucrării lui Florentin cu *Noua ProVincia Corvina*, au fost incluși în antologiile sale internaționale de paradoxism și alți scriitori din arealul cultural hunedorean, Gheorghe Niculescu, Constantin Stancu, Ion Urda ș.a. Ca membru de onoare al Academiei de Neutrosocie din New Mexico, Gallup Institute, am motive în plus de a mă bucura că îl cunosc.

Profesorul român, emigrat și stabilit în America, onorat cu Medalia pentru structuri algebrice, este un prolific teoretician în domeniile matematicii cuantice și fizicii, promotor al curentului neutrosocii – paradoxiste, dar și beletristicii: poezie, memorialistică, jurnalism, lingvistică, note de călătorie etc.

Florentin Smarandache are meritul de a fi promovat singur și greu egalabil, mai ales prin opera sa științifică, dar și cea de *ambasador* fervent al geniului creativ românesc pe toate meridianele.

Ionel Marin

Medalia de aur pentru știință

Printre primii zece oameni de știință ai lumii (doi din Australia, doi din Italia, doi din S.U.A., câte unul din Egipt, India, Israel și Rusia) care au primit în 2010 la Universitatea din Pécs (Ungaria) Medalia de Aur pentru Știință, acordată de către Academia de Științe “Telesio-Galilei” (organizație neguvernamentală internațională cu sediul în Marea Britanie), s-a aflat și prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Facultatea de Științe din Universitatea „New Mexico”, Gallup, statul New Mexico, S.U.A.

Aceasta medalie a răsplătit două realizări științifice, și anume: introducerea noțiunii de *neutrosofie* în logica matematică și enunțarea *Ipotezei Smarandache* în fizica teoretică.

„Neutrosafia” este o generalizare a „dialecticii” din filozofie, realizată de Florentin Smarandache prin introducerea categoriei de „neutru”, alături de categoria de „contrarii”. Prin aplicarea neutrosofiei în logica matematică, s-a realizat logica neutrosofică (numită în literatura de specialitate și „logica smarandachiană”), în care o variabilă logică are trei valori: „adevărat”, „fals” și „incert”.

Enunțată în articole de fizică teoretică, „Ipoteza Smarandache” (apărută ca o consecință a paradoxului Einstein-Podolsky-Rosen și a inegalității lui Bell) afirmă că în Univers nu poate exista o viteză-limită, contrazicând concluzia lui Einstein, care susține că viteza luminii este viteza-limită din

Univers. Îi poartă numele, multe dintre acestea fiind în mare vogă în China, unde se organizează anual o conferință internațională de teoria numerelor și noțiunilor Smarandache, iar Laboratorul de Management, Decizie și Sisteme de Informație al Academiei Chineze de Științe editează o publicație trimestrială de matematică aplicată, numită „Revista Internațională de Combinatorică Matematică”, care publică în mod programat și articole referitoare la „multispații Smarandache” și „geometrii Smarandache”.

Aplicarea neutrosofiei în matematică a dus la crearea „logicii neutrosofice”, numită și „Logica Smarandache”. Aplicarea conceptului „neutral” în fizică l-a condus pe Smarandache la ipoteza că există „o formă neutră de materie”, care nu este nici „materie”, nici „antimaterie”, pe care dânsul a numit-o „nematerie”, formată din particule și antiparticule elementare. Cercetătorii din fizica particulelor elementare au constatat o asemenea „anomalie” prin anii '70, dar au presupus că este o eroare și au abandonat această direcție de cercetare pentru că nu aveau un suport teoretic. În zilele noastre, fizicienii au dedus teoretic posibilitatea existenței unei astfel de „particule stranie”. Rămâne ca experimentele să demonstreze indubitabil existența „nemateriei”.

Dar, susține Smarandache, „neutraliile” nu există doar la nivelul particulelor elementare, studiate de fizica cuantică, ci și în fizica clasică, astfel că el propune conceptul de „Fizică neutrosofică” – un nou capitol al fizicii. În luna decembrie, el a organizat o teleconferință pe tema „fizicii neutrosofice”, prin care a colectat mai multe lucrări științifice pe care le va publica anul viitor într-un volum, care va putea fi citit și în

variantă electronică pe site-ul său de la universitatea americană la care lucrează.

Aplicarea *Paradoxismului* în fizică l-a condus pe Smarandache la „Ipoteza Smarandache” („nu există viteză limită în Univers”) și la propunerea conceptului de „Fizica supraluminală”, ca un alt nou capitol al fizicii, care să studieze fenomenele fizice la viteze mai mari decât viteza luminii, considerată în concepțiile științifice „ortodoxe” ca viteză limită în Univers (conform Teoriei Relativității Restrânse, emisă de Albert Einstein în anul 1905).

Amintim că „Ipoteza Smarandache” a avut o confirmare experimentală în acest an prin publicarea rezultatelor „Experimentului OPERA” de la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare) și în urmă cu patru ani prin „Proiectul MINOS” din SUA. Cercetătorii au constatat că „neutrini” (particule elementare fără sarcină electrică) se deplasează cu viteze ceva mai mari decât cea a luminii, dar fizicienii „ortodocși” sunt foarte rezervați, consideră că sunt necesare și alte experimente, în alte laboratoare, eventual bazate pe altă metodă.

Printre cei peste 160 de membri din lumea întreagă ai Academiei se află și patru români: Cornel Ciubotariu (fizician, prof. univ. dr. la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” Iași), Constantin Udriște (matematician, prof. univ. dr. la Universitatea „Politehnica” București), Radu Zamfir (filozof) și Florentin Smarandache.

Mircea Monu

România face cunoștință cu extensiologia

În timp ce vâlceano-americanul Florentin Smarandache, profesor universitar doctor la Facultatea de Matematică și Științe a Universității „New Mexico” din orașul Gallup, statul federal New Mexico, SUA, se afla în orașul său natal, în vacanță (în SUA, vacanța universitară de vară începe la 15 mai), în capitala României a sosit o importantă delegație științifică formată din trei profesori universitari din orașul Guangzhou, aflat în sudul R. P. Chineze, invitată de Academia Română să prezinte la universități din țara noastră bazele unei noi științe, „Extensiologia”, aflată la confluența dintre matematică, inginerie și filozofie.

Cum Florentin Smarandache fusese primul român invitat în Guangzhou, anul trecut, pentru un program de cercetare extensiologică și a recomandat alți români pentru acest program, el nu a scăpat prilejul de a se întâlni pe pământ românesc cu cei trei „extensiologi” chinezi, mai ales că am putea spune că datorită lui aceștia și-au extins activitatea și în România.

Rezolvarea problemelor... nerezolvabile!

În perioada 18 mai – 14 august 2012, Florentin Smarandache a fost primul savant străin care a primit o bursă de studii în domeniul unei științe noi, numită „Extensiologia”, la Institutul de Cercetări în Extensiologie și Metode Inovatoare al Universității Tehnologice Guangdong din orașul Guangzhou,

aflat în sudul Chinei, pe Fluviul Perlelor. La recomandarea sa, în luna septembrie 2012, alți doi români, cu care colaborase în redactarea unor comunicări științifice în care uneau domeniile diferite în care ei activau, au făcut aici un stagiul de extensiologie: prof. dr. Luige Vlădăreanu, coordonatorul Departamentului de Robotică și Mecatronică din Institutul de Mecanica Solidelor București al Academiei Române, și Victor Vlădăreanu, de la Universitatea Politehnica București. Le-au urmat în acest an încă doi universitari români: prof. univ. dr. Adrian Olaru, de la Universitatea Politehnica București, și prof. univ. dr. Nicolae Pop, de la Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca.

În literatura anglofonă, această știință se numește „Extenics” (în traducere, Extenica), pentru care am preferat traducerea prin termenul „extensiologie”, pornind de la cuvântul „extensie” (extindere), deci extensiologia ar însemna „știința despre extindere”.

Extensiologia este știința care folosește un model formal pentru a cerceta posibilitatea de extindere a lucrurilor, a regulilor și a metodelor de inovare, folosindu-le pentru a rezolva probleme contradictorii. Cu alte cuvinte, această știință transformă problemele inconsistente (nerezolvabile) în probleme consistente (rezolvabile), adică realizează trecerea de la contradictoriu la necontradictoriu prin transformări de spațiu, de elemente, de reguli, care duc la lărgirea (extinderea) spațiului/elementelor/regulilor – motiv pentru care mi se pare logic să folosesc termenul „extensiologie”, adică știința despre extindere. (Nu aș opta pentru denumirea de „extindereologie”, pentru că s-ar crea confuzie interpretând

ca „extinde reologia”, „reologia” fiind o ramură a mecanicii care studiază deformarea și curgerea unor materiale sub acțiunea forțelor exterioare.)

Bazele acestei științe au fost puse acum 30 de ani, prin apariția articolului „Mulțimea extinsă și probleme incompatibile”, apărut în revista „Explorarea științei”, scris de către Cai Wen, profesor universitar doctor la Universitatea Tehnologică Guangdong din Guangzhou, președintele Institutului de Cercetări în Extensiologie și Metode Inovatoare al acestei universități, președinte al Comitetului Special de Inginerie Extinsă al Asociației Chineze de Inteligență Artificială.

Inițial, noua știință s-a numit „Analiza elementului-problemă”, dar s-a preferat un nume mai simplu, dintr-un singur cuvânt.

Extensiologia are aplicații în inginerie, în știința calculatoarelor, în proiectare, în management, în marketing și în alte domenii. Exemplul clasic de aplicare a extensiologiei este „Podul de transformare”, pe care eu l-aș numi „Breteaua inversoare de circulație rutieră”, care permite cuplarea autostrăzii din China, unde se circulă pe dreapta, cu cea din Hong Kong, unde se circulă pe stânga, pentru că a fost colonie engleză.

Apropo de Hong Kong și unificarea sa cu Patria-mamă, aș putea spune că chiar modul cum s-a făcut această unificare, în anul 1997, pe principiul „O țară, două sisteme”, enunțat de liderul chinez Deng Xiaoping, este un exemplu de extensiologie aplicată în politică (prin modificarea unei reguli: într-o țară comunistă nu mai există un singur sistem politico-

economic, cel comunist, ci două: comunist și... capitalist)! Principiul a fost aplicat și în cazul coloniei portugheze, Macao, vecină cu colonia engleză, dar pe malul sudic al estuarului Fluviului Perlelor, retrocedată în anul 1999. Cele două colonii au devenit Regiuni Administrative Speciale (R. A. S.) ale R. P. Chineze, în care s-a păstrat sistemul economic și social, guvernului central chinez revenindu-i în aceste două regiuni numai atribuții de politică externă și de politică de apărare (de aceea, chinezii din R. P. Chineză pot intra în R. A. S. Hong Kong și în R. A. S. Macao numai cu... viză! Florentin Smarandache, aflat în vara anului trecut în Guangzhou, situat la 125 km și 145 km de cele două regiuni administrative speciale, deși avea viză de intrare în R. P. Chineză, a avut nevoie de o viză specială ca să poată vizita aceste două foste colonii).

Extensiologia se... extinde din China în Lume

În China există multe centre universitare în care s-a dezvoltat extensiologia, dar au apărut studii de extensiologie și în alte țări, precum Coreea de Sud, Japonia, Taiwan, SUA, Venezuela, Irlanda și altele.

Pentru o răspândire mai rapidă a extensiologiei în Lume, institutul chinez din domeniu a început anul trecut să invite grupuri internaționale de savanți din străinătate să studieze și să facă cercetări extensiologice în Guangzhou. Remarcăm faptul că în primele 3 grupuri internaționale de studii extensiologice, formate în total din 6 persoane, 5 au fost... români!

Spre sfârșitul „stagiului de extensiologie”, la 28 septembrie 2012, prof. dr. Luige Vlădăreanu, coordonatorul Departamentului de Robotică și Mecatronică din cadrul Institutului de

Mecanica Solidelor București al Academiei Române, a semnat un „Acord de Colaborare Internațională” între Institutul de Cercetare în Extensiologie și Metode Inovatoare din Guangzhou și institutul său.

Așa încât nu este de mirare că Academia Română, prin Institutul de Mecanica Solidelor București, a invitat în acest an conducerea Institutului de Cercetare în Extensiologie și Metode Inovatoare din Guangzhou să vină în România pentru a ține în mediile academice câteva prelegeri de extensiologie.

Delegația acestui institut chinez a fost formată dintr-un bărbat și două femei: Cai Wen, președintele institutului, Yang Chunyan, vicepreședinta institutului, și Li Weihua (conform regulii chinezești, primul este numele și al doilea este prenumele, chiar și când este vorba despre personalități, deci, invers ca la noi și de aceea în site-ul institutului chinez de extensiologie apare scris că „profesorul Florentin”, „profesorul Luige”, „profesorul Adrian” și „profesorul Nicolae” au fost invitați de Universitatea Tehnologică „Guangdong” din Guangzhou pentru a face studii de extensiologie).

Vizita delegației chineze a avut loc în perioada 27 mai – 03 iunie 2013, în care au fost prezentate unor cercetători și universitari interesați bazele noii științe, în trei locații: la Institutul de Mecanica Solidelor București, la Departamentul Metode și Modele Matematice al Facultății de Științe Aplicate din cadrul Universității „Politehnica” București și la Institutul de Cercetare și Dezvoltare al Universității „Transilvania” din Brașov. În acest an se împlinesc 30 de ani de la apariția „Extensiologiei”.

Ion Jianu

Multispațiile Smarandache

Florentin Smarandache a participat de curând la Conferința Internațională de Fuziunea Informației de la Istanbul, unde a susținut două lucrări.

Cunoscut în mediile universitare și de cercetare din întreaga lume, studiile sale au făcut subiectul primei Conferințe Internaționale asupra Multispațiilor și Multistructurilor „Smarandache”, care s-a desfășurat la Universitatea de Inginerie Civilă și Arhitectură din Beijing (China). Au participat 46 de matematicieni din China, India, Iran, Nigeria și SUA, care au prezentat 14 comunicări științifice despre multispații și geometria Smarandache, neutrosofie, grupuri neutrosofice, hărți și grafuri topologice cu aplicații la sistemele de ecuații nerezolvabile.

Organizatorul acestei conferințe, prof.univ. dr. Linfan Mao de la Universitatea de Inginerie Civilă și Arhitectură din Beijing este cercetător științific la Academia Chineză de Matematică și Știința Sistemelor, redactor-șef al *Revistei Internaționale de Combinatorică Matematică*, publicație trimestrială care apare în limba engleză în China, vechi cunoscător și promotor al „Noțiunilor Smarandache”, despre care a scris peste 60 de articole și șapte cărți, publicate în SUA și Anglia. Cu prilejul acestei conferințe Smarandache de la Beijing, prof. univ. dr. Linfan Mao a coordonat și publicarea unei cărți: „Proceedings of the First International Conference on Smarandache Multi-space&Multistructure”, 135 p., iulie 2013.

Recunoaștere internațională

Florentin Smarandache a fost distins în China, în decembrie 2012, de către Universitatea Tehnică Jiaotong cu titlul onorific de „profesor adjunct”, echivalent cu titlul de „Doctor honoris causa” acordat în universitățile europene și americane.

În această vară, Florentin Smarandache a fost acasă, în Oltenia, mai mult la Bălcești, locul său de naștere. Solicitându-i un interviu despre cum a regăsit Craiova, Oltenia, Florentin Smarandache a spus că nu a avut timp să viziteze Bănia, deoarece a avut de rezolvat o problemă personală la Bălcești. „Oamenii pe care i-am întâlnit în România erau pesimiști, dezorientați...”, a fost de părere universitarul american despre concetățenii săi cu care a intrat în contact în această vară.

Fie pâinea cât de rea, tot ți-o fură cineva!

Pe lângă multiplele preocupări științifice, Florentin Smarandache are multe pasiuni, printre care și una inedită: aceea de a culege și selecta bancuri. A scos mai multe cărți voluminoase de bancuri, fiecare volum având peste 700 de pagini („Viața e tristă la noi, în schimb salariul e hazliu” (I), 2012; „Cine râde la urmă e mai încet la minte” (II), 2013; „Fie pâinea cât de rea, tot ți-o fură cineva!” (III), 2013 ș.a.m.d.).

Mircea Monu

Conferință Internațională Smarandache

În perioada 28-30 iunie 2013, la Universitatea de Inginerie Civilă și Arhitectură a R. P. Chineze din Beijing a avut loc Prima Conferință Internațională asupra Multispațiilor și Multistructurilor Smarandache. Au participat 46 de matematicieni din China, India, Iran, Nigeria și SUA, care au prezentat 14 comunicări științifice despre multispații și geometria Smarandache, neutrosomie, grupuri neutrosomice, hărți și grafuri topologice cu aplicații la sistemele de ecuații nerezolvabile.

Organizatorul conferinței este prof. univ. dr. Linfan Mao, de la această universitate, cercetător științific la Academia Chineză de Matematică și Știința Sistemelor, redactor-șef al „Revistei Internaționale de Combinatorică Matematică”, publicație trimestrială care apare în limba engleză în China, vechi cunoscător și promotor al „Noțiunilor Smarandache”, despre care a scris peste 60 de articole și 7 cărți publicate în SUA și Anglia.

Cel care a introdus în matematică aceste noțiuni ce îi poartă numele (numere, funcții, șiruri, mulțimi, paradoxuri, algebre, geometrii, grupuri, inele, câmpuri, spații etc.) este vâlceanul prof. univ. dr. Florentin Smarandache de la Facultatea de Matematică și Științe a Universității „New Mexico” din orașul Gallup, statul federal New Mexico, SUA, născut la 10 decembrie 1954 în Bălcești, județul Vâlcea, absolvent al Liceului Pedagogic Râmnicu Vâlcea, șef de promoție al Facultății de Matematică a Universității din

Craiova, cu dublă cetățenie, română și americană, stabilit din 1990 în SUA, după ce emigrase ilegal („fugise”, cum se spunea în folclorul epocii) în Turcia, în anul 1988, unde a stat doi ani în lagăre de refugiați.

Chinezii au o mare admirație pentru noțiunile Smarandache: o altă universitate chineză organizează de 10 ani o conferință dedicată numerelor și problemelor Smarandache, iar în decembrie anul trecut Universitatea Jiaotong din Beijing i-a acordat eminentului matematician vâlcean-american titlul de doctor honoris causa, iar „Revista Internațională de Combinatorică Matematică” publică în mod constant articole despre noțiuni Smarandache.

Aplicațiile multispațiilor Smarandache stau la baza combinatoricii matematice utilizate în alte domenii de cercetare științifică, precum câmpurile gravitaționale, interacțiuni slabe și puternice, rețea de trafic etc.

Toți participanții la această conferință au arătat un interes real pentru subiectele discutate și au spus că vor continua să utilizeze în cercetările lor noțiunile de multispații și multistrukturi Smarandache, care vor fi descrise în alte și alte comunicări științifice, precum și în articole în revistele de specialitate și în cărți.

Mircea Monu

“Valurile vieții” lui Smarandache la Istanbul

*În 1988 – refugiat politic român internat în lagăr,
în 2013 – savant american participant la o
conferință științifică internațională!*

În perioada 9-12 iulie 2013, la Centrul de Conferințe al Muzeului Militar din Istanbul, Turcia, se desfășoară a XVI-a Conferință Internațională de Fuziunea Informațiilor FUSION 2013, organizată de către Societatea Internațională de Fuziunea Informațiilor, organizație neguvernamentală.

„Informații” de la „senzori”, nu de la... „servicii”!

“Informațiile” din cadrul acestor conferințe care au loc anual, în diverse locuri din Lume, nu au nici o legătură cu “Serviciile de Informații” (ca să nu le zicem de spionaj), ci sunt date tehnice provenite de la surse de natură diferită (senzori electronici, electrici, optici, mecanici, acustici etc.), date care pot fi în divergență mai mare sau mai mică, dar din căror examinare comparativă („fuziune a informațiilor”) trebuie să se ia o decizie. Pentru ca decizia să fie corectă, este nevoie de un model matematic prin care să se elimine datele contradictorii cu grad mare de conflict, utilizându-se niște „funcții de încredere”.

„Fuziunea informațiilor” este un domeniu tehnologic de vârf cu numeroase aplicații civile (de exemplu, meteorologie,

în măsurători cadastrale aeriene, în robotică în sau supravegherea prin sateliți) și militare (de exemplu, urmărirea traiectoriei sau controlul antitero).

Până acum, aceste conferințe au avut loc în următoarele locații: Las Vegas (1998, SUA), Sunnyvale (1999, SUA), Paris (2000, Franța), Montréal (2001, Canada), Annapolis (2002, SUA), Cairns (2003, Australia), Stockholm (2004, Suedia), Philadelphia (2005, SUA), Florența (2006, Italia), Québec (2007, Canada), Köln (2008, Germania), Seattle (2009, SUA), Edinburgh (2010, Marea Britanie), Chicago (2011, SUA) și Singapore (2012, Republica Singapore).

Celebrul matematician Florentin Smarandache este din anul 2003 participant la conferințele FUSION, colaborând cu dr. ing. Jean Dezert, cercetător științific francez de la Oficiul Național de Studii și Cercetări Aeronautice, Laboratorul Aero-spațial Francez din Palaiseau, dar și cu cercetători sau cadre didactice din Canada, China, Franța, iar mai nou, din Polonia.

Ale vieții valuri, într-un sfert de secol

„M-am decis în ultimul moment să merg – aveam reținere din cauza lagărelor din Istanbul și Ankara, 1988-1990, care-mi aminteau de niște zile grele!...”, ne-a scris Florentin Smarandache despre această (re)venire la Istanbul, după 25 de ani.

Supărat că nu i s-a permis în anul 1986 să participe la Congresul Internațional de Matematică din Berkeley, SUA, Florentin Smarandache, care fusese șef de promoție al Facultății de Științe a Universității din Craiova, lucrase la Centrul de Calcul Electronic al Întreprinderii de Utilaj Greu Craiova,

apoi în învățământul liceal și predase matematica în perioada 1982-1984 la un liceu din Maroc, a scris un protest într-o revistă a Societății Americane de Matematică și a făcut greva foamei, motive pentru care a intrat ca o „oaie neagră” în vizorul organelor de partid și de stat comuniste, a rămas fără post în învățământ (în mod paradoxal, șomer în anii socialismului, când se proclama sus și tare că se desființase șomajul!) și Securitatea l-a numit codificat Obiectivul „Savu” și i-a făcut dosar de urmărire. În toamna anului 1988, a obținut cu mare greutate un pașaport turistic pentru Bulgaria, de unde a reușit să fugă în Turcia și așa a ajuns într-un lagăr de refugiați politic din Istanbul.

A făcut cerere de emigrare în SUA, care i-a fost aprobată de autoritățile americane în primăvara anului 1990. În „Țara tuturor posibilităților” nu l-au întâmpinat însă „câinii cu covrigi în coadă” (fiind și scriitor, a povestit despre traiul său de emigrant în SUA în cartea „America, Paradisul diavolului”), a lucrat cinci ani ca inginer de soft în Phoenix, statul federal Arizona, doi ani ca profesor la un colegiu din Tucson, tot din Arizona, timp în care și-a dat doctoratul și astfel, în 1997 a putut intra în învățământul superior, la Universitatea „New Mexico” din Gallup, statul federal New Mexico, și a obținut dubla cetățenie, română și americană.

La această a 11-a participare a sa la conferințele internaționale științifice FUSION, Florentin Smarandache este co-autor la două comunicări științifice. Împreună cu colaboratorul său francez de peste un deceniu, Jean Dezert, a prezentat, la Secțiunea „Managementul incertitudinii și al raționamentului utilizând probabilități imprecise, teoria evidenței,

mulțimi aleatoare, procese punctuale și mulțimi vagi”, lucrarea „Concordanța Regulii nr. 6 a conflictului proporțional cu Regula mediei și aplicarea acesteia la estimarea probabilității”.

În prima zi a conferinței, în cadrul Secțiunii „Fuziunea multinivele: reducerea intervalului dintre nivelul înalt de fuziune și cel jos”, a fost prezentată lucrarea „Aplicarea regulilor noi de condiționare absolută și relativă în evaluarea pericolului”, scrisă în colaborare cu polonezul Ksawery Krenc, de la Centrul de Cercetare și Dezvoltare Tehnologică Marină din Gdynia, Polonia, pe care l-a cunoscut la FUSION 2010, din Edinburgh.

Ambele lucrări sunt niște aplicații ale „Teoriei Dezert-Smarandache” – un model matematic creat în anul 2004 de către Jean Dezert și Florentin Smarandache, utilizat cu mult succes în fuziunea informațiilor cu grad conflictual mare, datorită aplicării raționamentului plauzibil și paradoxal.

Dan Ionescu

Cartea de la Guangdong

La editura Education Publisher, Columbus, Ohio, U.S.A., Florentin Smarandache a publicat ca autor și coordonator volumul “Extensics in Higher Dimensions” (2012). Cartea este, pe de o parte, rezultatul prezenței sale pentru 3 luni (mai-august 2012) la Research Institute of Extension Engineering, Guangdong University of Technology (China), iar, pe de altă parte, este rezultanta cercetării personale și a colaborării cu specialiști din România preocupați de aplicarea Extensicii și a Neutrosophic Theory în diferite zone ale cunoașterii.

Cel care a fundamentat Extensics este reputatul profesor Cai Wen. Acesta a publicat în 1983 studiul “Extension Set and Non-Compatible Problems”. Așa cum subliniază Florentin Smarandache (în cartea în discuție) “Extensics is at the confluence of three disciplines: philosophy, mathematics and engineering” (Smarandache F., 2012, p. 22). Extensics nu este o știință pur teoretică, ci prezintă masive potențe practice, printre care sunt menționate: “Management, Decision-Making, Strategic Planning, Methodology, Data Mining, Artificial Intelligence, Information Systems, Control Theory, etc” (p.22). Obiectul de studiu al Extensics îl constituie problemele contradictorii, inconsistente. Metoda sa specifică este aceea de a converti o problemă contradictorie “by a transformation function into non-contradictory one”; iar funcții de transformare pot fi: “extension, decomposition, combination, etc.” (Smarandache F., 2012, p. 22).

Efortul metodologic al *Extensics* este de a modela și remodela, de a transforma și retransforma o problemă contradictorie, aparent insolubilă până la descoperirea unei perspective sau proceduri care să dea posibilitatea de rezolvare.

Extensics permite găsirea de soluții în condiții cognitiv-cogitative vitrege: contradictorialitate, incompletitudine, ambiguitate, incertitudine, contrarietate, inconsistență. Specificul gândirii după metoda extensică este dinamicitatea, agilitatea, flexibilitatea. În *Extensics* nu există imposibil.

Lucrări fundamentale ale *Extensics* sunt: Cai Wen (1983). *Extension Set and Non-Compatible Problems. Journal of Scientific Exploration*, (1), 83-97; Smarandache, F. (2005). *Towards Dialect Matter Element of Extensics Model*. Vixra. Org; Yang Chunyan & Cai Wen (2007); *Extension Engineering*. Beijing: Science Press; Li Weihua & Yang Chunyan (2008); *Extension Information – Knowledge – Strategy System for Semantic Interoperability. Journal of Computers*, 3(8), 32-39.

Dintre studiile ce compun “*Extensics in Higher Dimensions*” (2012) menționăm ca excepționale pe următoarele: “Generalizations of the Distance and Dependent Function in Extensics to 2D, 2D, and n-D” (F. Smarandache), “Applications of Extensics to 2D-Space and 3D-Space” (F. Smarandache, Victor Vlădăreanu), “Generalization in Extensics of the Location Value and Dependent Function from A Single Finite Interval to 2D, 3D, and n-D Spaces” (F. Smarandache, Mihai Liviu Smarandache) și “Extensics in Conventional and Nonconventional” (F. Smarandache, Tudor Păroiu).

Remarcăm separat studiul “Extension Communication for Solving Ontological Contradiction between Communication and Information” scris de Florentin Smarandache împreună cu profesorul Ștefan Vlăduțescu de la Universitatea din Craiova. În acest articol, prin aplicarea *Extensics*, se fundamentează o poziționare corectă a informării în raport cu comunicarea. Se precizează că „The study lies in the interdisciplinary area between the information theory and extensics, as the science of solving the contradictions. This space addresses the central issue of the ontology information, the contradictory relationship between communication and information. The research core is the reality that the scientific research of communication-information relationship has reached a dead end. The bivalent relationship communication-information, information-communication has come to be contradictory, and the two concepts to block each other” (Smarandache F., Vlăduțescu Ș., 2012, p.99). Teza de bază, pe deplin probată, este că informația este aceea comunicare în care mesajul se constituie din informații: „We call the ontological segregation axiom on the subject or the Tom D. Wilson-Solomon Marcus’ axiom, the thesis that not any communication is information, but any information is communication”. (Smarandache F., Vlăduțescu Ș., 2012, p.106).

Cartea constituie o contribuție semnificativă la dezvoltarea *Extensics*. Unele dintre punctele de vedere exprimate deschid noi perspective de aplicare a științei în domenii ce păreau minate de contradicții și inconsistențe.

Mircea Monu

Eveniment științific de importanță mondială

Mai mulți savanți români, printre care și vâlceanul prof. univ. dr. Florentin Smarandache, de la Facultatea de Matematică și Științe a Universității „New Mexico” din orașul Gallup, statul federal New Mexico, SUA, vor participa la primul Simpozion Internațional de Extensiologie și Metode Inovaționale, din Beijing, Republica Populară Chineză.

Apariția cărții care cuprinde comunicările științifice prezentate la acest simpozion, ne determină să revenim asupra acestui eveniment științific de importanță mondială.

Doi români coeditori

Intitulată „Extenics and Innovation Methods (Proceedings of the International Symposium on Extenics and Innovation Methods)”, în traducere, „Extensiologie și metode inovaționale (comunicările științifice ale Simpozionului Internațional de Extensiologie și Metode Inovaționale)”, cartea are 348 de pagini și a apărut la Editura „CRC Press/Taylor&Francis Group”, una dintre cele mai mari și mai prestigioase din Lume în domeniul științific și tehnologic, care tipărește anual peste 1.500 de titluri de reviste și circa 3.300 de titluri de cărți și care are filiale în SUA, Marea Britanie, Olanda, Singapore, Australia, India și China.

Dintre cei opt editori înscriși pe copertă, șase sunt chinezi, prestigioase cadre universitare, iar doi sunt... români: Florentin Smarandache și Luige Vlădăreanu.

Cei doi universitari români au acest statut privilegiat deoarece au fost primii doi savanți străini care au primit, în anul 2012, o bursă de studii în extensiologie în China, la institutul de specialitate din cadrul Universității Tehnologice „Guandong” din Guangzhou, deschizător de drum fiind Smarandache, urmat, la recomandarea sa, de cercetătorul științific dr. Luige Vlădăreanu, coordonatorul Departamentului de Robotică și Mecatronică din Institutul de Mecanica Solidelor București al Academiei Române, cu care colaborase la scrierea unor comunicări științifice. De altfel, o delegație de extensiologi chinezi a vizitat România în luna mai a acestui an, la invitația Academiei Române, și s-a întâlnit la București cu Florentin Smarandache și Luige Vlădăreanu.

Cartea cu lucrările simpozionului publică cinci articole scrise de autori sau colective de autori români.

Reamintim cititorilor că „Extensiologia” (știința despre extindere) este știința care folosește un model formal pentru a cerceta posibilitatea de extindere a lucrurilor, a regulilor și a metodelor de inovare, pentru a rezolva probleme contradictorii. Adică, această știință, aflată la confluența matematicii cu ingineria și cu filozofia, transformă problemele inconsistente (nerezolvabile) în probleme consistente (rezolvabile), adică realizează trecerea de la contradictoriu la necontradictoriu prin transformări de spațiu, de elemente, de reguli, care duc la lărgirea (extinderea) spațiului/elementelor/regulilor.

Fondatorul acestei noi discipline științifice este Cai Wen (născut în anul 1942, absolvent al Universității „Sun Yat Sen” din Guangzhou), care acum este profesor universitar doctor la Universitatea Tehnologică „Guandong” din Guangzhou,

președintele Institutului de Cercetări în Extensiologie și Metode Inovatoare al acestei universități, președinte al Comitetului Special de Inginerie Extinsă al Asociației Chineze de Inteligență Artificială.

Jubileul extensiologiei

Se consideră că bazele extensiologiei au apărut acum 30 de ani, prin publicarea articolului „Mulțimea extinsă și probleme incompatibile”, de către Cai Wen. De atunci, în multe centre universitare din China s-a dezvoltat extensiologia, dar au apărut studii de extensiologie și în alte țări, precum Coreea de Sud, Japonia, Taiwan, SUA, Venezuela, Franța, Germania, Olanda, Irlanda, România și altele.

Pentru o dezvoltare mai rapidă a extensiologiei în Lume, institutul chinez din domeniu a început anul trecut să invite grupuri internaționale de savanți din străinătate să studieze și să facă cercetări extensiologice în Guangzhou. Remarcabil este faptul că din cele șase persoane care au constituit primele trei grupuri internaționale de lucru în extensiologie în Guangzhou, cinci au fost universitari români – meritul în acest sens revenindu-i lui Florentin Smarandache, care a recomandat pe unii dintre colaboratorii săi.

De aceea, în organismele de organizare a Primului Simpozion Internațional de Extensiologie, care a sărbătorit și Jubileul Extensiologiei (30 de ani de existență), s-au aflat șapte universitari români: Florentin Smarandache, Luige Vlădăreanu, Nicolae Pop, Paul Șchiopu, Adrian Olaru, Ovidiu Ilie Șandru și Victor Vlădăreanu.

INCURSIUNI PUNCTUALE

Florentin Smarandache, pregătit de vânătoare (2012)

SMARANDACHE Florentin, n. 10 dec. 1954, la Bălcești, jud. Vâlcea, absolvent al Facultății de Matematici din Craiova, doctor în matematici la Chișinău din 1997, în prezent este „assistant profesor of mathematics” la University of New Mexico, Gallup din SUA. Interesant e că a fugit din România în 1989, înainte de Revoluție. Poetul scrie haiku în formă liberă, dar cântă natura patriei cu adieri din Alecsandri, Pillat și Eminescu. Ion Rotaru l-a supranumit „părintele” paradoxismului – apărut în 1980; în jurul său s-au adunat și alți oteni (Const. M. Popa, Ion

Pachia Tatomirescu), în semn de „protest contra dictaturii comuniste”. Paradoxismul este un neoavangardism, prin parafrizarea vechilor manifeste dadaist-surrealiste-construivistice de prin anii '30. Teatrul lui Smarandache se înscrie „în trenă” lui Beckett și Ionesco; este un teatru „meta-istoric”. Din 1998, scriitorul a inventat distihul paradoxist și mai nou distihul tautologic. Matematicianul a scris un număr de lucrări de specialitate (publicate în SUA și în străinătate) și este autorul unei funcții din Teoria numerelor care îi poartă numele. Este membru al Asociației matematice din România (1980) și din America (1983). Opera: *Manifestul Mișcarea paradoxistă în România* (1990-1991); *Culegere de exerciții poetice* (1982); *Legi de compoziție internă. Poeme cu probleme* (1982); *America, paradisul diavolului* (1992); *Metaistorie* (trilogie teatrală), 1993; *Non-Roman* (1993); *Fugit. Jurnal de lagăr* (1994); *Emigrant la infinit. Poeme americane* (1996); *Scrieri defecte* (1997); *Distihuri paradoxiste* (1998), *Profesor în Africa* (2000), *Frate cu meridianele și paralelele* (note de călătorie, 5 vol.), *India magică* (2005), *Exotica și cutremurătoarea Indonezie* (2007), *Perorări paroxistice* (2007) ș.a. Lista de opere literare (trimisă „par avion” din New Mexico) e impresionantă: 39 vol. în română, 12 în engleză, 7 în franceză. Lucrări de matematică – 69! Prof.univ.dr. F.S. este un creator polivalent care, peste hotare, face cinste țării natale – în total 143 de cărți și 180 lucrări științifice răspândite peste tot în lume (autor, coautor, editor).

Boris Crăciun, Daniela Crăciun-Costin (2011): Dicționarul scriitorilor români de azi (din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa Occidentală, Israel, America). Iași : Porțile Orientului, p. 475

Ștefan Vlăduțescu

Palimpsestul „ReSemnării”

Profesorul româno-american Florentin Smarandache este întemeietorul celui mai puternic curent literar-artistic românesc contemporan: paradoxismul. Acest curent are inflexiuni, inducții și iradiații pe întreg mapamondul. Mai mult decât un inițiator de mișcare literară, Florentin Smarandache este sursa principală de energie mental-spirituală și emoțional-volitivă a mișcării. Domnia sa dă frecvența fundamentală și întreține vibrația estetică paradoxistă. Mijloacele prin care rămâne în miezul lucrurilor sunt: dezvoltarea permanentă a paradoxismului atât în planul conceptual, cât și în planul practicii literare, păstrarea coeziunii grupului paradoxist inițial și extinderea numărului și calității contribuitorilor, animatorilor și admiratorilor ideaticii literare paradoxiste.

Florentin Smarandache este în ordinea absolutului literar și în cadrul paradoxismului, poet, prozator și dramaturg: este scriitor. O profundă emoție intelectualizată traversează întreaga creație smarandachiană. Ea mobilizează o tematică de o mare coerență și concentrare spirituală.

Este vizibilă în scrierile sale și o înaltă conștiință estetică, o exigență strictă în ce privește scriitura și efectele estetice. Cadrul tematic e în continuă extindere. Conform devisei nucleare paradoxiste “totul este posibil, chiar și imposibilul”, se examonează artistic noi câmpuri emoționale, noi curbe expresive, noi limite ale înțelegerii și explicării umanului. Într-un fel,

paradoxismul a luat pe cont propriu trăirea vitezei, a globalizării, a aglomerației, a presiunii sufocante a sarcinilor diurne. Literatura paradoxistă este impregnată de real. Pe anumite tronsoane ale ei, eul creator ia asupra sa toată greutate necazurilor lumii.

Cel mai recent volum de poezie al lui Florentin Smarandache se cheamă "ReSemnare" (Oradea: Editura Duran's, 2013). El se deschide cu o poetică explicită: "În acest volum, fiecare poem este compus din versuri independente. Dar o legătură subtilă între versuri transcende. Așadar, poeme' cu 'poeme vers' (sau meta-poeme). Cartea putea fi structurată și diferit, ca un simplu volum de poeme într-un vers. Stilul volumului este eliptic. Lipsa verbelor (sau puținătatea lor) dând impresia de stagnare, de Timp Oprit, unde sentimentele au înghețat... sau de Poeme - Tablouri Pictate ori Desene Onirice... Totul este ca o listă nesfârșită de observații naturale și simțăminte". Într-adevăr, cum spunea Leonardo da Vinci "claritatea încununează gândurile profunde"! Ar fi de adăugat că alături de claritatea discursivă sesizăm la Florentin Smarandache o luciditate de cleștar. Esența esteticului este o vibrație în contextul și în mediul unui eveniment emoțional, spiritual sau mintal. Evenimentul poate fi real sau imaginar, el produce însă întotdeauna efecte de natură estetică în ordinea realului.

Eul creator este un spirit apolinic mișcat din când în când de palpații dionisiace. După cum există o logică a esteticului, o psihologie a esteticului, există, ne arată Florentin Smarandache, și un capitol de matematică a esteticului. Iată ce ne comunică într-unul dintre cele mai valoroase poeme ale

volumului: “Un bagaj de haine și un bagaj de cunoștințe / (...) / Eu sunt scriitor de matematică. / Vin spre voi din alt mileniu. / Am să cad în sus.” (“Suflet de cauciuc”).

Matematica este singura știință demonstrabilă a adevărilor absolute. O înaltă raționalitate strictă și infailibilă animă discursul matematic. Dacă Ion Barbu se considera matematician care scrie poezie, Florentin Smarandache scrie poezie în gen matematic.

Prin tăietura versului acest volum este o teoremă lirică mișcată de spasme, de elemente onirice și de emoții irepresibile. Scriitorul de matematică venind din timpul unui alt mileniu și din spațiul în care se cade în sus, intră în lumea noastră pe poarta emoției. Dacă poezia nu poate urca decât generic la gheața matematicii, matematica poate coborî în retortele liricii. Ori de câte ori vorbește despre viață și despre emoțiile, sentimentele, durerile, tristețile, neliniștile, resemnările, moartea, incertitudinile ei, matematica se liricizează.

Poezia este locul în care îți pasă de viață. Iată ce ne spune poetul: “Viața e o sală mare în care plătești / pentru a asculta muzică” (“Perspectivă”). Lirica este emoție de viață centrată pe eu: “Eu îmi cedez ce nu-mi aparține” (“Dialog”), “Eu, îmbătat de vise, ca totdeauna” (“Gâlceava asemănărilor”), “Eu, nefiind fiind” (“Remoarte”), “Eu locuiesc într-o secundă” (“Crâng împășărit”).

Orice eu are o casă a ființei, a trăirii, a intimității. „Acasă” este un spațiu în care suntem protejați: de mamă, de părinți, de amintiri și de nostalgii. Mai întotdeauna acasă este un loc îndepărtat și melancolic. Când nu suntem acasă este ca și cum am trăi într-un timp incert. O poezie excelentă este “Cel care

moare singur”: “Timpul diferă de la om la om. / Aura mea se strică-n plâns. / Trăiesc în anotimpul din odaie. / Sunt acela care moare singur”.

Două sunt coordonatele majore pe care titlul volumului le marchează grafic și semnificațional. Mai întâi, pe coordonata de conținut, “ReSemnare” are inducții de sens ca sentiment din portofoliul liricii dintotdeauna. Resemnarea este o intervenție asupra unor emoții neplăcute, dureroase. Nu există resemnare pentru plăceri și bucurii. Resemnarea este o decizie mai puțin dureroasă decât fenomenul primar dureros. Ne resemnăm nu “de”, ci “pentru” sau “în contul”. Obiectul resemnării poate fi: amărăciunea, jalea, amarul, obida, durerea, tristețea. Resemnarea este o durere “mai mică”, dar este o durere “mai mare”, întrucât resemnarea este, ea însăși o tristețe, dar este o tristețe ce nu se epuizează. Apoi, pe coordonata specific paradoxistă, într-un fel specific paradoxist, resemnarea se îmbibă de luciditate, de autoironie și autoîncurajare. Lirica se definește ca o “scriere după”. Adică resemnarea este un palimpsest: scris după și scris peste, în esență însă, scris, nu rescris.

Noutatea paradoxistă și valoarea volumului au suport atât în planul “re-semnării”, al reimpregnării formale, cât și în planul resemnării emoționale. În cel dintâi plan, avem versuri auto-centrate, autonome, apoftegmatice, versuri inscripționate ca o “listă nesfârșită de observații naturale”, într-un stil eliptic de consemnare rece. În al doilea plan regăsim, cum mărturisește autorul, “atâta singurătate pastorală, liniște profundă și pesimism” (“Poeme cu poeme – auto-eseu”). Iată o carte de poezie sensibilă și incitantă, ce merită să fie citită.

Octavian Blaga

Scripta furtiva

Poemele cu poeme ale lui Florentin Smarandache sunt o surpriză foarte plăcută în peisajul oarecum anost al poeziei românești de început de mileniu trei (*ReSemnare*, Oradea, 2013; *PreSimțiri și PostSimțiri*, Oradea, 2013).

O succesiune amețitoare de metafore și personificări, de eboșe și meditații, de expresii sucite și alăturări paradoxiste, care fac un tot al unui document criptat (*scriptum furtivum*, *scriptum cifratum*), scoase pe bandă rulantă ca dintr-o bancă de idei al cărei proprietar împrăștie mărgăritare cu generozitate, nonșalanță sau aparentă lipsă de discernământ.

Pentru cititorul pretențios de poezie, micile inegalități estetice pot deranja. Sunt convins că până și acestea sunt căutate cu lumânarea de autor. Până la urmă, Florentin Smarandache și-a propus și ne-a spus-o, nu o dată, să ia literatura în serios până la o linie. Dincolo de linia aceea, începe revolta.

Publicul românesc de literatură trebuie să fie și are să fie tot mai atent, n-am îndoieli, la ce face Florentin Smarandache și de o parte, și de alta, a liniei.

Neobosit, alert, productiv, vivace, Florentin Smarandache nu și-a epuizat – dovadă peremptorie și aceste poeme cu poeme – resursele. Nici pe departe.

Eugen Evu

Exilul continuu

Am colaborat peste 15 ani cu prof. Florentin Smarandache, scriind chiar o carte de paradoxism în tandem. Are un umor pe care l-aș defini tragic- exotic, este ceea ce numim „un om cu destin”. Desigur, în cazul său, încă de când predă matematici în Bălceștii vâlceni, acest destin a fost foarte asumat. Este acesta un semn al identității aparte, așa cum se întrevedea în poemele dintâi, parafrazice, argeziene și barbiene.

A emigrat pe calea lagărelor, îndurând o epopee personală căreia, consider, știindu-i opera, una aidoma tragediilor antice, ca un straniu tipar ancestral și sporit prin culturalizare? Foamea de cunoaștere s-a extins și Smarandache, stabilit în New Mexico, a căutat nu prin poezie, ci prin neutrosofism – paradoxism, odinioară, în țară, contrat de excelentul semiotician Ion Pachia Tatomirescu (care-l consideră pe un Nichita Stănescu tot paradoxist) – ci prin scrutările în lumea matematicii și fizicii cuantice.

O carte polemică demnă rămâne cea în care a dialogat epistolar cu „criticul Rotaru”- care, de fapt, l-a marcat în tot ceea ce a urmat. În nucleul dur al scrierilor sale, F.Sm. este un frustrat din sistemul totalitarist, anume al intelectualului ce nu a suportat perversiunile duplicității. Un poem explicit este „Inventar al nefericirii generale”, dedicat odinioară pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Toată opera literară a lui Florentin Smarandache este un decantor exotic și tragic al traumei

totalitare, altfel decât la Paul Goma: „Eliberat de searbădul trecut/ încărcat de un viitor nebulos/ acest exil continuă/ of, Americă, țară a tuturor contradicțiilor/ mamă apatrizilor transfugilor/ și neadaptaților/ emigrați totdeauna în ei înșiși/ ce contează pentru tine/ o viață în plus, o viață în minus/ și acest destin al unui refugiat ?/ Nimic, decât un grăunte de nisip/ în deșert”. Iată, scrisă în iulie 1990 în Arizona, elegia de element super-greu al „geologiei” unui om român care și-a căutat sinele nu doar în interior, ci și la scara planetară!

Recent primita-i carte, *ReSemnare*, adună texte ce par a fi ale unei depresii existențialiste, undeva în recea iradiere a umbrei... pietre filosofale. Metaforismul, aphoriile, sunt timbrele stilului său matefizicienesc. Îl consider un fel de cruciat greu de humor, al unei muze care se... amuză, și un foarte agreabil companion, cum l-am cunoscut când m-a onorat cu o vizită la Hunedoara. Expertizele sale științifice, cunoscute în *America, paradisul diavolului*, rămân apreciate de foarte mulți din România și din Occident. A facilitat, prin antologiile sale paradoxiste, cunoașterea globală a multor scriitori români și străini. Îi exprim încă odată prețuirea mea și a noastră, celor ce îl citim. Nu, Florentin Smarandache, ludic și hiper-inventiv, nu e omul care să se... *resemneze*.

Ștefan Vlăduțescu**Fotojurnal paradoxist**

Florentin Smarandache a acreditat o specie literară paradoxistă și sincretică: *fotojurnalul instantaneu*. Este vorba despre un discurs literar hipertextual cu elemente fotografice, reportericești, culturale și științifice. Într-un fel, avem de a face cu un jurnal însoțit de fotografii confirmative, revelatoare. Mișcarea ideilor o asigură observațiile proaspete și reflecțiile paradoxiste, adică surprinzătoare și de profunzime. Mobilitatea și atenția la ceea ce este semnificativ sunt cele două caracteristici ale figurii spiritului creator ce se face vizibil. În acest cadru se înscrie tipologic și recentul fotojurnal instantaneu al lui Florentin Smarandache: „În Vestul Nesălbatic” (Craiova, Editura Sitech, 2013).

Jurnalul consemnează călătorii în fostul „Vest Sălbatic”. Peste vechea imagine se suprapune noul profil de Vest modern, cultivat, civilizată, umanizat: un „Vest Nesălbatic”.

Motivele de călătorie sunt diverse: excursii în legătură cu care decizia se ia în ultimul moment, deplasări la conferințe științifice sau participări la decernări de premii. Punctul de plecare și de revenire este întotdeauna la 2000 de metri deasupra nivelului mării. Când este acasă în S.U.A., Florentin Smarandache este permanent la înălțime. De altfel, oriunde s-ar afla excepționalul profesor Smarandache este la înălțime, la altitudine. Orașul său de la 2000 de metri, Gallup, este centrul paradoxismului mondial. Este locul virtual către care

se îndreaptă zilnic 6.000-8.000 de accesări pentru Florentin Smarandache.

Secțiunile cărții sunt scrise în registre diferite. Ba chiar, fragmente ale aceleiași secvențe beneficiază de formulări în variate registre. De la nuanțele poetice, lirice, vibrante, la relatările istorice, la evocări de persoane, personalități și personaje, de la note melancolice și impresii la dezbateri de idei și teorii de vădită noutate și dificultate. Scrierea păstrează ritmul vieții. Spațiul acoperit este cel al statelor americane: New Mexico, Colorado și Arizona.

Formula jurnalului instantaneu este una ce se încadrează în literatura de frontieră, împreună cu memoriile și epistolele.

Ceea ce înainte de toate, face din Florentin Smarandache un prozator cu peniță de noutate nu sunt impresiile de călătorie surprinzătoare, vii și de maxim realism. Pe acest palier s-ar putea spune că jurnalele instantanee sunt propuneri de trasee de viață și că ele pot fi retrăite, refăcute de oricine pe cont propriu. Nu impresiile prin transcrierea lor conștiincioasă vădesc scriitorul, ci notațiile vibrante, reflecțiile asupra evenimentelor, întâmplărilor și a mersului lumii.

Florentin Smarandache este un prozator degizat în reporter paradoxist. El desprinde semnificații din peisaj și din fapte. Realmente, Florentin Smarandache trăiește literar și paradoxist și se exprimă literar și paradoxist. Este preocupat de noutate și de înțelesul a ceea ce s-a întâmplat sau este pe cale să se întâmple.

Deviza sa de pornire este „în fiecare zi să întreprinzi ceva nou” (Smarandache F., 2013, p. 117), iar deviza sa de analiză este „în fiecare seară îmi fac bilanțul zilei” (Smarandache F.,

2013, p. 79). Ceva nou poate fi gândit sau poate fi simțit. Pentru a vedea ceva nou trebuie să călătorești. Pentru a gândi ceva nou trebuie să privești către mecanismele propriei gândiri și să identifici teme de interes, să le concepi sau să le translatezi în sisteme de referință surprinzătoare.

A experimenta și a experiența sunt cadrele mentalului și senzorialului. Un „experiment științific” în această privință îl regăsim în cele două intervenții la Caltech, la o conferință de fizică. Participă la eveniment întrucât „conferințele astea îți deschid orizontul” (Smarandache F., 2013, p. 33). Aici prezintă două subiecte „neconvenționale”: „Legătura dintre neparticulă și nematerie” (împreună cu dr. Ervin Goldfain) și „Eliberarea quarkului în cadrul Fuziunii la Rece” (împreună cu Victor Christianto).

Aventurilor mentale le corespund aventuri ale simțurilor. Memorabilă este experiențierea spaimei: „Hai să tragem o porție de spaimă!” (Smarandache F., 2013, p.59). Excursiile și călătoriile ce par soției domniei sale doamna Lilia ca fără capăt sunt temeinic fundamentate intelectual: „mereu ai câte ceva de văzut” (Smarandache F., 2013, p. 82). Pe de altă parte, „excursiile te ajută să ieși din tine însuți, să-ți găsești armonia și pacea” (Smarandache F., 2013, p. 72). O năzuință fascinantă de absolut se regăsește în excursii și călătorii: „Parcă aș tot călători ... la infinit. (...) Călător ca vântul și ca gândul. Călător la nesfârșit” (Smarandache F., 2013, p. 83).

A treia secțiune a volumului include participarea plină de succes a lui Florentin Smarandache la concursul de cărți al statului New Mexico. La finalul lui 2012, pentru a doua oară consecutiv, profesorul universitar dr. Florentin Smarandache,

de la University of New Mexico, a primit premiul statelor New Mexico și Arizona la categoria de cărți de știință și matematică pe anul 2012, pentru cartea scrisă împreună cu profesoara W. B. Vasantha Kandasamy, de la Institutul de Tehnologie din Chennai, India. Cartea pentru care le-a fost atribuit premiul este „DSm Super Vector Space of Refined Labels”, publicată în 2011 la Zip Publisher din Columbus Ohio.

Ca stil și conținut, fotojurnalul instantaneu „În Vestul Nesălbatic” este remarcabil. El constituie o lectură plăcută și instructivă. Rămâne valabil postulatul din fotojurnalul „Vida pura” (2012): „Vizitez și învăț”. Un mare savant învață pe alții și cu modestie învață din lumea în care trăiește. Astfel, dă o lecție de știință și de caracter care-l face excepțional.

Octavian Blaga**Nec sit terris ultima Thule!**

În literatura românească de călătorie, Florentin Smarandache e un fel de doi într-unul: Juan Sebastian El Cano și Antonio Pigafetta dimpreună; navigator cărturar, dar totodată un reporter al propriei umbre.

Este ce face Florentin Smarandache și în știință, și în alte abordări literar-artistice: îmbină și împacă. Împerecherile pe care le propune sunt surprinzătoare, nu îndeajuns evaluate, exploatate și prețuite.

De la jurnalul clasic de călătorie la fotojurnalul instantaneu, fratele de cruce al meridianelor și al paralelor a parcurs nu doar drumuri spațiale, ci și interioare. Nu e doar transcrierea lumii văzute – uneori în simplitatea ei cotidiană, alteori cu ochiul turistului americanizat sau al omului de știință prezent la conferințe de tot mai mare anvergură –, ci și transcrierea de sine, auto-transcrierea.

Nu au fost, fără îndoială, singurele daruri ale Ursitoarelor, dar Florentin Smarandache trebuie să se fi născut cu aparatul de fotografiat la gât și creionul pe hârtie. Și nu renunță nici la ochiul terț, nici la mâna a treia. Era inevitabil, în consecință, să ajungă la această nouă expresie literar-artistică: fotoideile.

Oarecum, acest album din deșert e un rebus de imagini. Gândurile asociate imaginilor au rolul de a conduce privitorul într-o intersecție de drumuri multiple, spre destinații multiple, dar, paradoxist, posibil identice. Deși autorul ne propune fotografii îngândurate, polii se pot ușor inversa, iar

receptarea să atribuie intersecției în care a fost plasată semnificația de gânduri fotografiate.

Contează prea puțin dacă aforismul (gândul) emerge simultan cu supriinderea imaginii. Cum Florentin Smarandache gândește „cu creionul în mână”, după propria-i mărturisire, nu ne-ar mira deloc să fotografieze în aceeași postură. De fapt, l-am cunoscut așa: conduce scriind sau rezolvând cele mai complicate ecuații. E, tot timpul, simultan, în două luntre, căutând soluția de a le aduce la mal, cu toată încărcătura lor concretă și metaforică.

Ce e important în această nouă elaborare literar-artistică marca Florentin Smarandache este, până la urmă, câmpul de receptare: libertatea de a îmbina și împăca imaginea și gândul; libertatea de a ieși din imagine și a intra în propriul gând; libertatea de a scormoni în propriile experiențe, derivând dintr-un pixel.

Călătoria este pentru Florentin Smarandache un *pharmakon*: leac și otravă deopotrivă. Și îl servește ca atare. Cine are curiozitatea să-i deseneze călătoriile pe hartă, va descoperi că nu mai e mult până profesorul de matematici de la University of New Mexico va putea exclama, cu vorbele lui Seneca: *nec sit terris ultima Thule!*

Marinela Preoteasa

Un cowboy în mahala

Florentin Smarandache a scris acest volum, terapeutic pentru el cât și pentru cei care-l citesc, încercând să se vindece de nostalgia anilor de copilărie și adolescență, de iubirile curate, îngerești, ale anilor de liceu și facultate, în amintirea anilor de „mare șmecher” a vieții studentului studios (demonstrată printr-o escapadă la mici și bere, departe de ochii părinților, însemnând pentru sufletul lui curat, de șef de promoție, o mare încălcare a legilor de conduită onorabilă!).

Florentin Smarandache, tânărul părinte al pradoxismului (lansat în 1980), simțea nevoia evadării din realul american și a zburdării libere de cenzură și nu numai, așa și-a depus tot talentul literar în slujba *Cântecelor de mahala*.

Mahalaua, parcă aceeași în toate orașele lumii, cu case sărăcăcioase, și mai rău, cu barăci cu geamuri unsuroase și mici parcă cât palma... era genul literar reconfortant. În *Cântece de mahala*, Florentin Smarandache zugrăvește viața din mahalalele Bălceștiului, Craiovei și Râmnicului Vâlcea, după cum dezvăluie autorul (într-un dialog cu autorul, prin email, spre lămurirea unor situații stârnite de critica antevorbitorilor mei Tudor Negoescu și Janet Nică, relativ la *Cântece de mahala*).

Viața din lagărul turcesc (09.09.1988-22.03.1990, v. *FUGIT... Jurnal de lagăr*, vol. I și II, Ed. Tempus, 1994), l-a marcat pe viață, când a devenit omul fost cu țară, acum

omul, tânărul cu „fără de țară”, ca un evreu urmărit de stafurile germane SS-iste, fostul șef de promoție practic fugea și de umbra lui.

Din elevul, apoi studentul eminent, Florentin Smarandache devenise un fugar, vânat de Securității români lacomi să-și burdușească dosarele cu procesele verbale și cu „însemnări” (și buzunarele cu bani).

Scriitorul Florentin Smarandache a încercat să convingă pe mai marea gașcă a conducerii socialiste să-i aprobe participarea la Conferința internațională de matematică din Berkeley, California.

Tânărul, unic în valoare intelectuală (în România), a dat astfel cu tifla GUVERNULUI CEAUȘIST, dar fără succes, acest eveniment din viața autorului a umplut paharul, așa că a decis să se străduiască să plece din țară, să fugă în U.S.A, țara tuturor posibilităților. Odată devenit realitate acest gând, săturat până peste cap de ceea ce ochii îi vedeau, părintele paradoxismului, Florentin Smarandache, a simțit că se poate izola de prostimea și șarlatanimea din jur, prin studiu și scris (așa face și acum, că doar hoții și hoțiile vor exista mereu!).

Spiritul de libertate al șmecherului de mahala și dorința constantă a acestuia de a epata când „socializează”, precum și amintirea plăcutelor lecturi din liceu, din Miron Radu Paraschivescu, sau *Groapa* lui Eugen Barbu, sau *Gervaise* a lui Emile Zola, tabourile cu șmecherii ploieștilor ai lui Ion Luca Caragiale (mare umorist, parcă predestinat și prin nume: una dintre cacofoniile permise este a lui I.L. Caragiale fără știrea lui, dăruită de notarul înscrierii sale ca născut cetățean român) i-au provocat pe Florentin Smarandache să-și exprime ofurile și

curiozitățile prin vers în jargou de mahala, prin „cântece” spre a-și liniști fierbințeala sufletului de oltean neaoș, de vâlcean din Bălcești, să și-l purifice de răceala calculată a vestului, „a americanului, de la care nu primești nimic” (mi-a spus într-o zi autorul). F.S era tulburat de încrederea oarbă a românilor săi în promisiunile cinicilor străini, tulburat de derutățile evident calculate, politic, și răspândite în cele patru zări de către marile puteri, derutăți care fac parte din jocul puterilor pentru hegemonie economică și politică, din culisele politicii atemporal, și fără zonă grănicerească anume!

Așa a apărut pofta olteanului de a-și construi o libertate a cuvintelor, în „autoizolarea” din Arizona, probabil, mai apoi la Gallup, singur printre cei mulți (precum Marin Sorescu „Singur printre poeți”), cu gândurile sale despre trecut și viitor, reușind astfel să ignore, să sară peste prezent! Calitate existentă numai la genii, numai la oamenii care fac istorie cu opera lor.

Florentin Smarandache, tânărul cu personalitate, nu numai că a avut curajul să-și susțină ieile născute în timpul facultății, dar a și ținut cu tot dinadinsul să se simtă mereu tânăr, iubit, iubitor, miștocar, șmecher în pustietatea din Arizona, descris de sine însuși prin „Un cowboy român în Vestul Sălbatic!” (vezi coperta a IV-a a volumului „Emigrant la infinit”, Ed. Macarie, 1996).

Am remarcat frumusețea graficii de pe coperta întâi, a volumului „Emigrant la infinit”, desen care ilustrează zbaterea interioară a scriitorului Florentin Smarandache, permanent pe drumuri, cu carnețelul de însemnări în buzunar, acest ambasador autentic al inteligenței și talentului

românilor, în aceeași măsură, acest Geo Bogza al zilelor noastre gata permanent să noteze tot ce trebuie să fie marcat în vreun fel în istoria locurilor pe care le parcurge cu: piciorul, mașina, vaporul, avionul și nu rareori cu gândul și ochii minții, astfel „Cântece de mahala” este numai o mică însemnare a zbaterilor interioare ale scriitorului.

Prolific de altfel, scriitorul Florentin Smarandache poate să dea de lucru pentru cel puțin o lună tuturor editurilor din Oltenia, sau din București, cu ceea ce scrie (din matematică sau din creația sa literară) în timpul unui an calendaristic!

Scriitorul Florentin Smarandache ne demonstrează că este atemporal, prin *Cântece de mahala*, adică încă de la începutul preocupărilor sale, ca autor, surprinde esența vieții sub toate aspectele ei. Arată că orice activitate umană are aceeași importanță pentru restul societății, fie că este vorba despre muncă sau despre lenevire, despre dragoste sau despre ură, despre o viață cinstită sau despre o viață de om de nimic, toate valențele sociale construiesc întregul și dau eticheta grupului, breslei...

Aici, MALAGAMBE(LE) lui Florentin Smarandache se foiesc în versuri, așa încât prozodia lor, modul în care cad accentele pe silabe, aduce parcă în urechi comanda lui Sergiu Malagamba, ”hai bă-ieți! Hoo-pa ma-la-gam-ba!, hoo-pa, hoo-pa, uite așa”, așa cum numește autorul acest capitol MALAGAMBE, arată că e înzestrat cu o ureche muzicală de invidiat și cu o armonie între cuvânt și mișcare rar întâlnite, cuvintele utilizate parcă ele s-ar supune comenzilor din timpul dansului rapid, săltăreț: Malagamba! Aceste cântecele fie că se numesc: ȚAMBALA(BA)GIU (Muzică sifilitică/mistică/de

compozitori nebuni/ "ho-pa țu-pa/ "ho-pa țu-pa/ "Te-ro-riș-tii stau dea-su-pra), BAGABOANȚA (m-a pupat pân' m-a albit!.../și la șură/tot ranchiună...), CIOROVĂIALĂ, MARGHIOLIȚA, MOACA DRACU!, MOCOFANE, ORĂCĂIALA, „BLEUMANGRI CU PICĂȚELE”, TOVARAȘE POPĂ, LA BÂRFO-TECĂ , PUȘLAMAUA, NEA MĂRIN ȘI ȚAȚA VETA, PIȚIPOANCA ȘI GOROBETELE, MADAMA, POEZIE DE 5 LEI (cu o dedicație cât se poate de hazlie: Dedic aceste rânduri câinelui meu Felix /și scaunului de la bucătărie), CRIZA DE CRIZĂ, ZBANGHIU', BALADĂ PENTRU O ROMANȚĂ, MAMELUCULE! sau LA ȘATRĂ, au conținut hazliu, cu încărcătura lor de umor care bine-dispune pe cititor, precum o malagambă a anilor interbelici, mai ales, aș adăuga eu, pe același ton: hopa țopa/ hopa hopa/ hoo-pa țoo-pa ..., hai, ma-la-gam-baaa!

Este foarte vesel acest dans, mai ales că oamenii de prin mahalale se îmbracă pestriț și au mișcări rapide, sacadate..., pe ritm! Cuvintele cântecelor se potrivesc foarte bine ritmului de malagambă. Dacă la spanioli malagamba este lenta, la români e un dans alert, ritmat, foarte plăcut atât tinerilor cât și vârstnicilor, îl binedispun atât pe dansator cât și pe privitor!

Partea a doua a cărții, intitulată ARGOTICE, este scrisă în același stil glumeț, destinat să binedispună pe cititor. Astfel: *Turcaibeș, Mârlăanii, În audiență, Vică din târg, Părinți și copii, Măgădan Mare, Motanu de Nea Alecu, Casa de comenzi, Conjugală, Acvariul din Constanța, Salvarea, Un hoț cinstit, Tu observeișin?, Eduard Căcâtea, Un țâgan avu o iapă, Urâtanie păroasă, Hărțuiala, Uite prostul!, Nea Purcell, Așchimodie, Țara lu' Papură Vodă, ***[Poem găsit], Nănică, Zgârcioabă, Chichineață, Mica pu(b)licitate [Poem găsit], tot în acest*

volum, în final, găsim IMNUL OLTEANULUI-AMERICAN, sunt ca niște picturi pe coji de nucă, cum le-ai suci tot te înțeapă dar și te vindecă de gălci dacă le fierbi un pic, nu cumițesc pe copiii afurisiți care le încearcă picturile cu genunchii.

De exemplu în *Țara lu' Papură Vodă* ironizează viața atât a soldatului Gheorghe sau George (indispensabili/ la popota ofițerească) cât și pe catanele Vasile și Vasilache (un fel de Hopa-Mitică cu izmene), care ca zăpăciții ascultă de ordinele cele mai contradictorii la secundă (Adevărată civilie fuse/ în militărie).

Volumul *Cântece de mahala* îl recomandă pe Florentin Smarandache ca fiind un bard vesel, care-și râde-n barbă la orice vers și în timp ce dă drumul la vers pe hârtie, deja l-a pregătit pe următorul la fel de clar și de rupt din limbajul și obiceiurile poporului de mahala, ca și cum de dinainte ar ști efectul acestuia asupra cititorului.

Numai scriitorii de mare valoare știu să folosească cuvintele simple în folosul scriiturii, știu să-și exprime sentimentele, gândurile, cu cele mai simple vorbe așa încât atât deșteptul, cât și mai puțin deșteptul să înțeleagă ce a avut de spus!

Al. Florin Țene

Afinitățile lui Florentin Smarandache

Mi-a sosit de peste ocean, din Statele Unite ale Americii, antologia de poezie universală întocmită de cunoscutul poet paradoxist Florentin Smarandache, intitulată destul de personal "Afinități", editura "Dorul", 1998, Narrésundby, Danemarca, carte apărută în condiții grafice excelente.

Antologia, selectată absolut pe criterii personale, cuprinde "un evantai de 42 de poeți din 23 de țări", inclusiv din țări exotice, ca Benin, Gambia, Malaezia, Nepal, Sri Lanka, fiindcă, așa cum mărturisește poetul în prefață, este "mereu în căutare de exotism".

Poeziile din "Afinități" sunt traduceri efectuate într-o perioadă relativ scurtă, cuprinsă între 1989 - 1995 și care "explodează" criteriile lui Thibaudet, autorul antologiei ignorând orice problemă legată de generații care, după cum știm, a declanșat răfuieli pătimașe în toate țările unde s-a "bătut monedă" pe o astfel de clasificare, uneori veninoase, orgolii incendiare, vanități furibunde, a reunit între copertile cărții sale mode și timp care au încăput prin "inelul" acela denumit atât de concret de Florentin Smarandache "Afinități".

Dincolo de orice delimitări, foarte firești altfel și naturale pentru psihologia traducătorului, criteriul ales de acesta a fost acela al diversității, așa cum declară, dar noi descoperim elemente comune la aproape toți autorii traduși, coagulate în jurul unui *Zeitgeist* specific.

Instrumentele de lucru au fost limbile: franceză, engleză, portugheză, spaniolă și italiană, evantai care confirmă că Florin Smarandache deține acel diapazon lingvistic ce poate vibra pe o gamă largă a subtilităților lingvistice din care a tradus. Descoperim în poeziile autorilor antologați o linie comună, aceea a atitudinii originale a poezilor ce scriu o poezie care face impresia că vor s-o cucerească fugind de ea, unde metafora poetică face casă bună cu parabola și anecdota. O parte din autorii antologați au fost cunoscuți personal de poetul Florentin Smarandache (acesta fiind un evadat dintre meridianele lumii) în peregrinările sale, iar pe alții i-a "tradus de bucurie că-mi trimiteau cărților lor, în special după ce ajunsesem în America, având audiență lărgită, întrebându-mă cum să le mulțumesc... și mă miram de unde-mi aflaseră adresa? Probabil că-n SUA informațiile circulă cu viteza... (poemelor) luminii!" (Florentin Smarandache).

Pe Paul Courget, din Bordeaux, l-a cunoscut în vara anului 1992, când fiica acestuia, la Bergerac, organiza un festival de poezie. Poetul Teresinka Pereira, din Belo Horizonte, l-a însoțit pe poetul traducător în turneul paradoxist din 1993 prin Brazilia. Trebuie să subliniem că Teresinka citise din doi poeți români; din Eminescu și din Ion Pachia Tatomirescu. Acesta din urmă a fost publicat de Vasile Val Telceanu și de mine în revista "Radix" ce apărea la Namur, Belgia. Maria de Carmo Gaspar de Oliveira a fost gazdă ospitalieră în imensul Rio de Janeiro, oraș în care l-a cunoscut pe profesorul universitar de literatură Gilberto Mendonaca Teles și care auzise de Adrian Marino, care publicase la Gallimard (probabil cu sprijinul lui Mircea Eliade). Pierre Calderon, profesor de

franceză în Turcia și poet care l-a ajutat pe Florin Smarandache în perioada lagărului. Pe aceeași linie se află și Cristina Fuchs-Arthur. Helle Busacca e traducătoarea în italiană a "formulelor pentru spirit", iar Paul Georgellian, italianul care a tradus din română în engleză eseul lui Titu Popescu, "Estetica Paradoxismului". Această evidență mă face să mă gândesc la puținele rânduri scrise de Maurice Utrillo: "În orice operă de artă, sentimentul uman trebuie să se evidențieze înaintea oricărui sistem estetic (...)".

Ramificate în atâtea direcții din culturi și subculturi diferite, găsim influențe comune din care se hrănește poezia antologaților. Descoperim o nostalgie hrănită din romantism, un ecletism irigat de ironie, o paradigmă în care se sugerează un model cosmologic sau o nuanță specifică neamului și tradițiilor acestuia din care provine poetul.

La toți poeții antologați există acea recuperare a omogenității nu din planul iluziei, ci din acela al conștiinței creatoare. Nu doresc să fac o clasificare a poezilor, dar descopăr că toate formulele stilistice consumă în anumite puncte, punând accente diferite, sugerând filiații. Găsim poeți care au o formă disimulată de criză a interiorității, gnomici și ezoterici cu imaginația inflamată de abstractism senzorial și fanteziști ce folosesc din abundență expresia lapidară, concentrată, după tehnica manieristă a concetti-ului.

Întreprinderea poetului Florentin Smarandache este generoasă prin faptul că dăruiește cititorului de limba română poeți de pe mapamond puțin sau deloc cunoscuți.

În diversitatea generoasă a acestei lirici unificate de afinități, e loc de alte integrări în viitoarele, eventuale, antologii.

Marinela Preoteasa

Geometria literelor

Încă din 1979, odată cu poemul „Cifrele au început să vibreze”, publicat în “Năzuințe”, nr. 26-27, 1980, pe cerul poeziei românești a răsărit o stea: Florentin Smarandache. De atunci, părintele paradoxismului își trădează sensibilitatea și se lasă descoperit ca poet.

„Culegere de exerciții poetice”, de Florentin Smarandache, poate fi considerat volumul de debut, dacă ținem cont că a apărut în 1982, în Maroc, ediție în limba franceză, la Editions El Kitab, Fès, Maroc, iar în limba română a apărut la Editura Aius, Craiova, 2000.

Florentin Smarandache, ca un zeu al cifrelor și al geometriei, își permite să-și încarce buzunarele nicidecum cu bani, cu galbeni, cu bijuterii, ca un bogătaș pământean, ci el folosește cât vrea și cum vrea cifrele și figurile geometrice, adevărata bogăție care stă la baza existenței din toate timpurile, într-un mod inedit, altfel decât ceilalți mari poeți.

Deja din 1979, când Florentin Smarandache absolvă Facultatea de matematică-informatică, ca șef de promoție, se exprima sigur pe sine, dezinvolt, datorită tinereții, dar mai ales datorită talentului său literar, de viitor mare scriitor, astfel poetul este surprins destăinuindu-se cititorului: "mi-am încărcat buzunarele / cu cifre și pătrate / și am vâslit hoinar / pe străzi". El zeul-om, poetul, vâslește pe străzi, mulțimea oamenilor formează o mare de inimi, de ochi, de sentimente,

dar poetul, cârmaci priceput, o măsoară în lung și-n lat, conștient de comoara din buzunare, le dăruiește din comoara sa celor din apropiere. Măsura darului se întoarce în cifre, efortul e măsurat de omul simplu, așa a decis zeul-om: că numai pe drumul poeziei poate să facă darurile potrivite acestei mări de oameni, acestei mulțimi, cititorilor: „aruncam cu cercuri și triunghiuri / în mulțime și ele rezonau / cu cifre am pavat șoseaua iar / sub pașii mei / au început să vibreze (...) / s-au convertit în litere / și am descins pe / drumul poeziei” (*Cifrele au început să vibreze* / 1979, “Năzuințe”, nr. 26-27, 1980)

Dacă aruncăm încă o privire la poem, și după ce-l citim, constatăm că fiecare cuvânt este exact la locul lui, cu o precizie de chirurg, se învecinează exact cu acele cuvinte care îl ajută să formeze un întreg frumos și dăinuitor.

Aceleași observații se pot face despre fiecare poem în parte. La Florentin Smarandache, lumina este cea care naște, “Lumina își ridică / poalele în brâu”, iar de foarte departe, din adâncul sufletului, găsește nașterea ca fiind motivul despărțirilor de mai târziu, inedit mod de a explica divorțurile celor care s-au căsătorit din dragoste, astfel: “și simt încet cum despărțirile / ne risipesc”, atunci : “Când un copil aleargă de-i iese sufletul / prin urechi” și reușește “la un capăt de cărare” să mențină armonia cuplului, dar rece, “la răcoare”, parcă într-un loc străin și sălbatic : “La un capăt de cărare / o cabană oprește / în răcoare” (*Naștere*).

Versuri ca: “Îmbobocește / grădinița din vale / de copii atâția / Și noi fântâni săpăm / pentru lumină” (*Noi fântâni săpăm...*); “timpul deschide / fereastra unei clipe / și se uită

la mine” sau “Fuge năprasnic / pe tălpile mele / cărarea” (...) “Dar gonesc, gonesc / să prind de mână / timpul” umplu de bucurie pe cititor, veșnic căutător de frumos.

Florentin Smarandache și în tristețe e poet, e înger care suferă: “Aș dori să zbor / și aripile de ceară se topesc în soare”, dar e optimist, e un luptător cu încredere în el însuși dar și în soartă.

Sintagme poetice inedite țin cititorul încordat de curiozitate și de plăcerea scriiturii, până la sfârșitul volumului, astfel cititorul reușește să descopere un poet care-l înțelege și care are suferințe și împliniri asemănătoare, care îl învață cum să se ridice atunci când cade și cum să zboare atunci când simte că picioarele devin din plumb și vor să-i pedepsească pornirile omenești.

Florentin Smarandache este poetul care reușește să-și prindă cititorul în mrejele versurilor sale, iar acesta ca și cum ar fi primit un trofeu, se va bucura pentru fiecare vers și pentru fiecare sintagmă poetică.

Volumul *Culegere de exerciții poetice* îl recomandă pe Florentin Smarandache ca poet valoros, cu un vocabular bogat, un poet care are foarte multe de spus semenilor săi, prin versuri de foarte bună calitate, inedite. Ca un ambasador neobosit, ca un înger care păzește ceea ce este bun în țara asta, România, neobosit însemnează valorile prin cuvinte care devin: păsări, cărări, cântece, zboruri, mâncare pentru flă-mânzi și fericire pentru îndrăgostiții de pretutindeni.

Scrisul este hotelul în care se odihnește cel mai bine Florentin Smarandache ; și își sfătuiește prietenii să facă la fel.

Ștefan Dumitrescu

Un țipăt și o eflorescență a spiritualității românești

Acum, după ce i-am recenzat mai multe cărți lui Florentin Smarandache, lecturând *America - paradisul diavolului*, (apărută la Editura Aius, Craiova, 1994), *Frate cu meridianele și paralelele*, vol. 6 (Editura Silviana, Râmnicu Vâlcea, 2010) și *Dragă Domnule Rotaru. Antiscrisori* (Editura DacoRomania, București, 2010), imaginea de spirit universal, excedând marginile realului și ale umanului, ni se conturează și mai mult. Omul și opera sunt de o complexitate și de o sinestezie unică în cultura română, și, caz rar, cu siguranță și în spațiul internațional al culturii, al infosferei.

Plecat de pe malurile Oltețului, din zona de mijloc al Olteniei, tânărul Florentin Smarandache, îngrozit de absurditatea și opresiunea din timpul perioadei comuniste, intuind imposibilitatea realizării în țară, nemaiputând suporta lipsa de orizont și condiția de ființă strivită și umilită, sentiment pe care l-am trăit și îl trăim mai toți românii, și-a luat lumea în cap (vai, ca atâtea zeci de mii de intelectuali români!), și a plecat să-și caute norocul în altă țară... S-a gândit, desigur, că țara tuturor posibilităților, care-i poate oferi condițiile cele mai bune de a se realiza, nu poate fi decât America, și a pornit într-o extraordinară aventură geografică, spirituală, picarescă înspre America.

Pentru că avem de acum o cunoaștere mai profundă a operei lui Florentin Smarandache, încercăm să creionăm o viziune de ansamblu asupra autorului și a operei sale.

Așa cum spuneam, Florentin Smarandache este creatorul unei opere complexe, bogate și unice prin structura, substanța, mesajul și dimensiunile ei.

Având un număr impresionant de lucrări științifice în domeniu matematicii, al logicii matematice, în domeniul fizicii, al informaticii etc., dar și o operă literară bogată, autorul și opera se înscriu în tipologie admirabil ilustrată de Mircea Eliade, a scriitorilor români care sunt în același timp și oameni de știință, creatori de lucrări științifice. Tipologie cu un număr mic de creatori, căci în literatura română și în oricare altă cultură, îi poți număra pe degete, însă fiecare cu un specific aparte, spectaculos, dramatic, aducând în literatura română coloritul exotic al culturilor în care s-au format, în care au scris, pe care le-au asimilat. În cazul lui Mircea Eliade, ne referim la India, în cel al lui Florentin Smarandache la Statele Unite, la universul cosmopolit, heteroclit, comercial, alienat, strivitor, imens al Americii.

Cum opera literară a lui Florentin Smarandache ne este într-o mare măsură cunoscută, și ea este, în cea mai mare parte, o literatură de călătorie și de exploarare a lumii, autorul fiind printre puținii români care au călcat cu piciorul pe toate continentele, au bătut cu pasul mai toate meridianele și țărilor, el face în aceeași timp parte din tipologia scriitorilor care începe la noi cu spătarul Constantin Mănescu, (acest Marco Polo al românilor), iar mai apoi în prima jumătate a secolului XIX, se continuă cu Dinicu Golescu.

În secolul XX, mai aproape de noi, din aceeași tipologie îl avem pe Geo Bogza, cu reportajele lui din Spania, și din alte locuri. În secolul XX, avem mai mulți autori și mai multe cărți

de călătorie, dar, din păcate, vai, cărțile lor sunt reportaje seci, nu au patina artistică și acea lumină poetică, acea dulceață a limbii pe care o întâlnim la spătarul Milescu, la Bogza și la Florentin Smarandache. Geo Bogza și Florentin Smarandache ilustrează cu talent și patină plastică ceea ce numim reportajul literar, una dintre cele mai frumoase specii ale unei literaturi.

Această tipologie de scriitori, din care face parte Florentin Smarandache, care îmbogățesc reportajul literar în cultura română, au meritul de a fi dus marginile scriiturii românești, limitele universului literar, mai departe, întinzându-l pe suprafața lumii întregi, de a fi adus acel aer exotic, mireasma și conținutul altor culturi în universul literar românesc. Este mare lucrul acesta, căci îmbogățește orizontul literaturii române, ferind-o de acea dimensiune localistă, conservatoare, excesivă.

Având o cultură bogată, cunoscător al mai multor limbi, frust și temperamental, Florentin Smarandache este de o spontaneitate și receptivitate a realului și a planului ideatic uimitoare, pantagruelică. Însușirea aceasta face ca nesfârșitul reportaj la care va lucra toată viața (căci asta sunt cărțile lui, un nesfârșit reportaj despre locurile, orașele acestei lumi, despre planeta Pământ și oamenii care o locuiesc, pe care-i întâlnește, despre oamenii de știință cu care intră în dialog), îmbogățit continuu de impresiile, de gândurile, de fluxurile de conștiință proustiene, să facă din scriitura sa o proză modernă, un fel de eseu spiritual, de conștiință. El și este o conștiință arzândă, lucidă, disimulată și concentrată asupra ei înșiși, dar și asupra evenimentelor și fenomenelor culturale de

care ia cunoștință, pe care le reflectă și le prelucrează memoria lui ca un malaxor.

După ce am lecturat impresionanta carte *America - paradisul diavolului*, un reportaj al primei lui călătorii în America, o Odisee a plecării în lume a unui român, am realizat că, de fapt, cartea este o meditație amară (de la înălțimea la care l-a dus avionul în zborul său peste Atlantic), burlescă, incitantă, pe marginea condiției umane a celui care-și părăsește țara fugind de sărăcie și de condamnarea la umilință, pentru a se realiza ca ființă cunoscătoare, fiind în același timp un roman picaresc, un roman realist, lucid, dramatic.

Având această capacitate de a comunica între ele, datorită rădăcinii, izvorului epistemologic, sufletesc și de conștiință din care se nasc, ne referim la lucrările literare (la paradoxismul ca încercare de a aduce în literatură un nou curent literar, la cărțile în care dialoghează cu prietenii prin scrisorile literare, la segmentele cărților de călătorie în care găsim eseuri culturale despre locurile, instituțiile pe care le cunoaște, sau la lucrările științifice prezentate la diferite simpozioane și întâlniri pe tot mapamondul), dar și la cele științifice, care sunt mult mai numeroase și mai diverse, cărțile lui Florentin Smarandache alcătuiesc, sub puterea și sub vraja legii sinesteziei, un corpus spiritual de mari dimensiuni, vibrând și luminând un spațiu foarte larg în cultura umană, făcând parte din același „corpus spiritual”, cărțile lui intro-deschizându-se unele către altele, „vorbind”, comunicând între ele, la diferite nivele, se îmbogățesc de irizări ideatice, de umbre, lumini și sunuri muzicale, pe un fond ideatic bogat, alcătuind o simfonie impresionantă.

Omul este la fel de fascinant ca și creația sa, corpul artistic și de idei (și cu vârsta îmbogățindu-se unul pe altul), vor ajunge să creeze ceea ce am numi un fenomen cultural românesc bine înfipt în coasta științei și culturii universale.

Iată cum îl vedea și cum îl prezenta unul dintre editorii săi, Constantin M. Popa: „...la cei 38 de ani ai săi, are conștiința cuvântului magic, dar și a fragilității ființei. Punându-și viața în Text, el ne oferă un incitant *jurnal de emigrant*, radiografie necruțătoare a unui spațiu insolit, din care răzbate, dincolo de experiențe și observații șocante, exprimate într-un limbaj frust, dorința de a-și defini orientarea și strategia eului multiplicat pe suprafața cotidianului. La 500 de ani de la primul pas al lui Columb în Lumea Nouă, un român redescoperă America”.

Ei, bine, la douăzeci de ani distanță, Florentin Smarandache este același spirit curios, însetat de cunoaștere, același îndrăgostit de spațiul geografic și cultural de dimensiuni imense, dar și de detaliu orbitor sau plin de semnificație, ori burlesc, care îi atrage atenția. A rămas același suflet bogat de conținutul și de crepusculul epocilor istorice pe are le străbatem.

Călătorind în lumea întreagă, intrând în dialog cu oameni de știință sau cu oameni simpli din piețe, din orașele sau satele Americii de Sud, ori din insulele Oceaniei, descriind locurile pitorești și vetrele vechilor civilizații ale unor popoare de azi, participând cu lucrările sale la multele simpozioane sesiuni științifice etc., scriitorul și omul de Știință Florentin Smarandache face ca mii de oameni să audă de România, să audă limba românească, să știe de acum că România dă

oameni de știință care duc orizonturile științifice cu o palmă sau cu o aruncătură de săgeată mai încolo, și în mintea lor se naște astfel imaginea frumoasă a unei Țări aflate pe puntea EuroAsiei, fabuloasă, care dă, iată!, minți îndrăznețe și cuprinzătoare. Puțini oameni, concluzionăm noi, puțini diplomați, plătiți pentru a face imaginea României în lume au făcut poporul român și cultura românească, spiritul românesc cunoscute în lumea întreagă, așa cum o face de ani de zile profesorul Florentin Smarandache!

Cum să cuprinzi într-o imagine o operă atât de vastă și de complexă ca opera literară a unui suflet neliniștit, absorbit de depărtări epistemologice, ca descoperirile științifice, de pionierat, ale unei minți îndrăznețe, ca opera unui ambasador generos al României, ca încercarea de ducere a spiritului românesc în lume de către un Badea Cârțan al dulcelui plai românesc?

O întrebare pe care ne-am pus-o este aceasta: când s-a născut fenomenul cultural Smarandache? În momentul când, în martie 1990, ca pasărea lui Brâncuși, ca un țipăt sisific, și-a luat lumea în cap, plecând din țară ca să se stabilească în America, pe coasta vestică a Statelor Unite? Cât mai departe, adică...? Sau cu mult înainte, când, în visele sale, copilul Florentin Smarandache visa la Împărății fabuloase, îndepărtate, la lumi aflate pe alte tărâmurî incognoscibile? Așa cum, de când se știe pe lume semnatarul acestei cronici, visează și visul nu se mai termină, urcat pe alte nivele culturale! Cu siguranță că această aventură științifică, literară, epistemologică, dramatică, îndrăzneță, superbă, care este Florentin Smarandache, s-a născut cu mult timp

înainte, în sufletul și în mintea copilului și a adolescentului care mergea în pantaloni scurți să se joace în undele argintii ale Oltețului.

Cartea pe marginea căreia facem aceste notații este mai mult decât un jurnal de călătorie și mai mult decât un eseu în care o conștiință lucidă, înaripată de visul care-i dă forță, aplecată tot timpul asupra ei ca un imens semn de întrebare, își notează senzațiile, gândurile, ideile care se nasc în momentul trăirii (în sensul doctrinei trăiriste), al reflectării vastei realități pe care o cunoaște.

Să notăm de asemenea intuiția, revelația avută de scriitor când a pus titlul cărții (*America - paradisul diavolului*), titlu care ne decodează cu o claritate extraordinară marele adevăr despre America, și care este conceptul, parabola, metafora filozofiei despre Statele Unite ale Americii.

Această aventură, deopotrivă spirituală și de conștiință, începe în momentul în care Florentin Smarandache, simțind (după dureroasa încercare prin care am trecut cu toții în ultimul deceniu al lui Ceaușescu, perioadă în care credeam că nu mai rezistăm, că ne-a ajuns cuțitul la os) că în țara aceasta el nu are nici o șansă, ia decizia dramatică de a pleca din țară și de a se stabili în Statele Unite, țara tuturor promisiunilor. (*Paradisul diavolului*). Momentul-decizie, deci începutul aventurii spirituale care este și conținutul cărții, trebuie să fi început în țară. Un al doilea moment al acestui început fiind ziua când de pe un aeroport din Grecia, tânărul matematician și scriitor se îmbarcă într-un avion care avea să-l ducă tocmai pe coasta vestică a Statelor Unite.

Pornim și noi, ritualic, în călătorie cu el:

„23.03.1990. Aeroportul din Istambul. Primim pașapoarte turcești, de la poliție. Masarul ni le înmânează. Apoi biletele.

Aruncasem geamantanul vechi, mă descotorosisem de hainele de emigrant... ca de o carapace scorțoasă! Rucsacul, umplut cu manuscrise l-am cărat cu mine, înăuntru.

Cald 110. Avionul întârzie cu jumătate de oră decolarea - ca să ne prelungească nerăbdarea...

Locul 13 A, lângă hublou. Alături Nelu, care mă acompaniază până la terminus, în Phoenix, și Doctora. Când se desprinde de la pământ bolidul de fier, Sorin nu se poate abține:

- Gata, fraților, am scăpat!

Urechile-mi sânt înfundate, casc cu gura închisă pentru a le destupa.

Ce frumoase insule, și mici, în Grecia! Aș trăi, izolat, într-una din ele.”

Subliniem încă o dimensiunea proustină a scrisului lui Smarandache, căci vedem că o dată cu notațiile care fixează locul și timpul, el introduce în scriitura sa reflexiile subiective, gânduri, impresii, fluxuri de conștiință, care țin de dimensiunea auditivă a lumii, a mirosului, dăre ale fluxului de conștiinței, structuri ale fondului psihic, senzații, idei, comparații, proiecții în trecut și în viitor. Astfel, Occidentul are miros, bolidul, pe lângă că este bolid, este de „fier”, „urechile-mi sânt înfundate”, ceasul este al doispreecelea, conștiința are ameteți:

„Aeroportul Hellinikos din Atena. Se simte deja mirosul Occidentului. Oamenii sânt altfel. Cumpăr cu 1030 de drahme un parfum franțuzesc, cadou sponsoarei. M-am gândit tocmai în ceasul al doisprezecelea! Se anunță zborul nostru.

Urcăm într-un Boeing cât o balenă! De pe scări privesc roată în jur. Ah, ce-aș fi făcut o poză! Când voi mai sui într-un transatlantic?

Amețeli la început. Mătușa Clara vomită în punga de la scaun. În stânga mea: Stelică Piteșteanu, apoi Sorin, Gellu. Muzică la cască, pe 12 canale: de la jazz la simfonie. Simt că nu mai pot de bucurie...”

Ruperea de solul cultural, de viața trecută, de rădăcinile de sânge este dureroasă, sentimentul este apăsător. Scriitorul simte nevoia să plângă:

„Ah, Occidentul! Îmi vine să plâng când mi-o închipui pe mama singură, lamentându-se:

- Florin a plecat pentru totdeauna... așa de departe...

Mă simt vinovat că i-aș fi părăsit pe toți...”

Retrăim cu reporterul impresiile, senzațiile fruste, care-și păstrează autenticitatea, din momentul în care se afla în avion, punte peste Oceanul Atlantic, și după atâția ani. Fondul sufletesc este unul luminos, de bucurie...

„Încerc să descifrez ceva prin “Review Guardian”, nu că m-ar interesa. Informațiile de-acolo, ci pentru a exersa limba.

Ce lin și plăcut! Sânt fericit. Scriu în avion. Stelică citește un roman.

Pe canalul 6 muzică simfonică... Îmi mângâie sufletul. Mă simt important ca un boss american. În imperiul muzicii... Cer o bere. Vreau să mă droghez.”

Florentin Smarandache are mobilitatea psihică a unei pisici, iar trăirile sunt intense și suculente. De la starea de bucurie trece ușor la starea de enervare, se simte în avion ca un boss american, fapt pentru care cere o bere, ca să trăiască apoi apăsarea stării de stres. Contactul cu vastitatea spațiului, cu lumea aeroporturilor, timpul și meridianele, în loc să-l emoționeze, să-l înfioare, să-l facă să mediteze la micimea și fragilitatea ființei umane, îl enervează:

„Stresat, puneam multe întrebări, mă enervam și enervam ușor. Am schimbat patru avioane, și de trei ori am dat ceasul înapoi: la New York, Dallas și Phoenix. Cu “Delta Airlines”, din aeroportul “La Guardia”, în cucerirea Americii! O traversăm de la un cap la altul, cei cinci din Arizona. Dur primul contact.”

Are Florentin Smarandache un fel insolit de a trece de la percepția suprafeței realului (care de cele mai multe ori funcționează ca o mască, un fel de cortină de praf care te împiedică să ajungi la adevărul întotdeauna profund, ascuns) la intuirea esenței și a adevărului, și o modalitate sigură și precisă a trecerii de la prejudecată, de la mit și legendă, la cunoașterea adevărului, la dezghiocarea lui foarte rapidă, ca o flamă a cogniției, care te impresionează. America pe are o cunoaștere din ziare, din ce am citit și ce am auzit, America fabuloasă își dezvăluie repede adevărata ei realitate în fața instinctului epistemologic sigur al tânărului scriitor:

„24.03.1990 Sincer să fiu, nu-s deloc impresionat, simt că urăsc continentul acesta nordic. M-așteptam la nu-știu-ce. Dar... Pooc! Mai mult reclama ce e de America!

- Nea Vasile din Găneasa, glumesc, văzurăm și New York-ul.

- Bogardo în Arizona, mă înțeapă și el.”

Notația este precisă, rece, sigură, făcută cu un condei de oțel. Tânărul scriitor înțelege, ca o străfulgerare a stratului lumesc care ascunde adevărul, că America nu este ceea ce credea el, cea ce i s-a inoculat de mass-media, de legenda și mitul Americii, țara tuturor posibilităților, cea mai mare, cea mai puternică, cea mai dezvoltată, unde umblă câinii cu covrigii în coadă. Florentin Smarandache introduce spiritul oltenesc, ironia hâtră, limbajul savuros pe care îl avea de acasă din copilărie.

Ce este foarte frumos, că din aceste ironii, glume, din acesta crochiuri ale gândurilor, ale senzațiilor, se naște ceea ce am numi „spiritul oltenesc” al cărții, acea patină românească inconfundabilă, a olteanului care merge la târg și se uimește de girafa pe care o vede, exclamând că așa cal nu a mai văzut. Este aici acea detașare a duhului românesc în fața imensității, a timpului, a spectaculosului, care temperează reacția, făcând ca dimensiunile realului să se retragă în „tiparele epistemologice de acasă”.

După ce reporterul fotografiază o realitate cu care nu era familiarizat (ba care ar fi trebuit să-l impresioneze, să-l fascineze), adaptând-o termenilor lui, structurilor lui epistemologice („Ah, norii ăștia parcă ar fi zăpadă sub burta avionului”), văzută acolo în înălțimile atmosferei, notația este

una subiectivă, ținând de moftul românesc, de glumele nesărate, de substratul popular al subconștientului colectiv al intelectualului român:

„Pe aeroportul “Dallas Forth Worth”, cu 15 minute întârziere (mă dezamăgește America!)... mă cert cu nea Vasile... Eu mă interesam pe unde trebuie sa mergem, iar pe el îl durea-n cot... Mai făcea și mofturi!”

În fața Americii, în fața unui fenomen colosal, Florentin Smarandache are reacția hâtră a lui Ion Creangă, care ia în răspăr, domolind, adaptând realul fenomenal la tiparele sale perceptive, atitudinale și afective:

„Mă screameam să mai prind și eu câte un cuvânt sau cădeam într-o stare de melancolie... Pe drept cuvânt, se face băiatul mare până să vină la mine și îmi zice nene!”

Când este să vadă paiul cât o bârnă din ochiul altuia, românul face haz de necaz, dar își aduce aminte imediat că și el este strângăreț și econom ca străinul:

„Foarte strângăreți emigranții, o familie de ruși - călătorind spre statul Washington - e încărcată cu șapte valize, legate cu sfoară pe dinafară, burdușite. Eu țin de cei 300\$ ca de o comoară. Bani albi pentru zile negre!”

Citind acest roman de călătorie și de conștiință, văzând câți români sunt în orașul în care se stabilește, ai dintr-o dată impresia că românii s-au întins ca ciupercile pe tot mapamondul. După ce ajunge în orașul de destinație și își începe viața de american, săpând șanțuri, viitorul om de știință, împreună cu câțiva români, trece la investigarea spațiului american, începând cu deșertul Arizona. Căldura pe care o suportă greu și deșertul îi trezesc în suflet neliniște, și o stare

de nesiguranță acută. America tratată de le înălțimea la care zbura avionul cu ironie și cu mofluz, pe pământ își arată colții:

„Ne avântăm în deșert cu mașina: cu dl și d-na Nicoară!

Mă așteptam să fie numai pustiu, întindere de nisip ca-n Sahara africană. În afara soarelui puternic, care pe mine mă omoară, iar hurducăturile Renault-ului mă moleșesc, disperarea în fața Americii și a nesiguranței vieții mă fac să mă simt rău”.

Iată acum o altă față a orașului american și a Americii. Un prieten scriitor care a locuit la fiica lui în Statele Unite opt luni (pentru că după asta n-a mai rezistat și s-a întors acasă) îmi povestea că în orașul în care a stat el nimeni nu ieșea singur pe stradă, nimeni nu se avânta să meargă pe jos, pentru că riscai să fii împușcat... Iar noaptea orașul devenea un cimitir, pentru că nimeni nu îndrăznea să iasă afară din casă de teamă. Imaginea aceasta a Americii m-a îngrozit în momentul când mi-a fost descrisă.

M-am întrebat atunci la ce mai sunt bune descoperirile științifice, zborul spre lună, cultura, cărțile, la ce bun să fii un Stat superdezvoltat ca Statele Unite dacă lumea în care trăim arată astfel. Dacă apartamentul în care ne ducem viața devine un cavou din care nu ai curajul să ieși, dacă orașul în care trăiești este un poligon de tragere! Dacă îți este frică de primul om întâlnit pe stradă, dacă oamenilor le este frică unii de alții, și se feresc unii de alții? Dacă în această lume poți în orice clipă să-ți pierzi viața! Și, desigur, m-am întrebat dacă aceasta mai este viață, și dacă aceasta mai este societate umană! Ei, bine, Florentin Smarandache ne confirmă această

dimensiune mută a Americii, amenințătoare, misterioasă, periculoasă:

„În mod deosebit m-a frapat muțenia orașului. Nu vezi picior de om pe trotuare, auzi doar zgomotul înfundat al mașinilor. Dacă întâmplător îți vine din față vreun trecător, te evită cu privirea, pășind cât mai lateral. Oamenii se tem unii de alții. Și, asta, în miezul zilei!”

Plecarea din țară și stabilirea în America este, pentru oricine, o aventură tot timpul riscantă, care se poate întoarce împotriva ta. Care te poate umili, strivi. Care poate face din tine un obiect cu care destinul, devenit necruțător acum, se joacă în mod cinic. America este ca o capcană, ca o fată morgană care te atrage, care te ademenește, ca să te arunce apoi în lumea din care ai venit. Iată cum ne spune acest adevăr Florentin Smarandache în limbajul puștilor de la Bălcești, care și-o mai dădeau din când în când în bot.

„3 0.06.1991 America - la pomul lăudat să nu le duci cu sacul! Fiindcă riști s-o iei în bot! Mulți s-au întors în țară cu buzele rupte. Credeau c-o să fie puși aici prinți? C-or să ia premiul Nobel ? (Câte sfori nu se trag în lumea asta! O-ho - hoo!)

Mulți s-au întors în țară cu buzele rupte - după ce-au dat cu nasul și-au făcut stagiul la spălat farfurii și șters closete... Eu , unul, am început prin a sapa șanțuri...”

Adevărul despre America și despre visul american cade ca un pumn în stomac care te trezește la realitate:

„(Jurnalul acesta ar trebui să dea de gândit și altora...) Sânt la fel de scârbe și occidentalii precum comuniștii! Dacă n-au avantaj de pe urma ta, nu-ți întind un deget!”.

Acesta este adevărul esențial despre America. Și cu aceasta, cercul cunoașterii Americii se închide, experiența de viață confirmând intuiția genială de la început, din titlu cărții: *America este paradisul diavolului...*

Ceea ce s-a întâmplat în ultimul deceniu, invadarea de către Statele Unite a Irakului pe care l-a transformat dintr-o dictatură stabilă, în care oamenii aveau de muncă, își puteau asigura existența, își puteau crește copiii, într-o societate în care oamenii se împușcă pe străzi, în care mor zilnic zeci de oameni în atentatele cu bombă, în atentatele sinucigașe, și asta ca America să pună mâna pe petrolul Irakului și pe dominația militară în zonă, demonstrează cât se poate de limpede Adevărul din titlu.

Și așa zisele revoluții din Țările Arabe, în care au fost răsturnați lideri, care asigurau cât de cât stabilitatea acestor țări, ca să transforme aceste țări într-un haos în flăcări, și asta tot pentru a pune mâna pe petrolul Africii, și pentru zone de influență, ne demonstrează limpede că America, acest satana al civilizației umane, nu are și nu va avea scrupule să distrugă planeta.

America-paradisul diavolului este o carte care îți dă fiori. Și îți dă o altă viziune despre America, una complexă, bogată, apropiată de adevărata realitate. Toate imaginile, informațiile pe care autorul le pune cap la cap, ca imaginile pe o peliculă de film, după ce le citești, comunicând între ele, adunate de capacitatea intelectului nostru de a crea sinteze, într-o viziune de ansamblu a Americi, te impresionează. Este o Americă vie, un paradis terifiant, în care răul și binele, umbrele și razele de lumină, noul și vechiul, bucățile de

fericire și de suferință se întrepătrund într-un păienjeniș imens și halucinant. Jurnalul, eseul, romanul a acesta despre America și despre aventura unui intelectual român în America este una despre cele mai veridice cărți despre Țara care conduce, asemenea unei locomotive, civilizația umană către prăpastie.

Volumul al 6-lea al jurnalului de călătorie intitulat *Frate cu meridianele și paralele*, la fel ca și *America - paradisul diavolului*, este un eseu, un roman alcătuit din cioburi (însemnările zilnice, notațiile din jurnal) care se adună, se lipesc, comunicând între ele, și formând un vas plin de informație. Despre simpozioanele științifice la care participă și la care el își prezintă descoperirile, viziunile, ipotezele sale din domeniul matematicii, al fizicii, al informației, și care la sfârșitul lecturii se adună într-o viziune largă, despre lumea științifică a începutului de secol XXI, despre starea imagistică și culturală a orașelor pe care le vizitează. Este ademenit în această lungă călătorie, care se continuă parcă la nesfârșit de manifestările științifice la care participă, sau de întâmplare. Dar mai ales de setea lui de orizonturi deschise.

„Înaripare” spre Dayton 30 aprilie 2009. Profesorul Mark Oxley, care predă analiză funcțională la Air Force Institute of Technology (prescurtat AFIT; în traducere: Institutul Tehnologic al Aviației Militare a S.U.A.), aflat în baza aeriană (americani îi spun prescurtat AFB – Air Force Base) din orașul Dayton, statul Ohio, situat în partea de nord-est a S.U.A., la granița cu Canada, mă invitase, atunci când îl întâlnisem în Köln, Germania, la FUSION 2008 (Conferința Internațională de Fuziunea Informației), să

susțin o conferință despre Teoria Dezert-Smarandache (TDSm) la institutul său. De aceea, acum mă pregătesc să mă „înaripez” din statul meu de reședință, New Mexico, aflat în partea de sud-vest a S.U.A., la granița cu Mexicul (care oficial se numește, după modelul marelui vecin din nordul său...”

Viața lui Florentin Smarandache, viața în general a unui om de știință american, sau din oricare altă țară, are culoarea timpului petrecut în avioane, în sălile de așteptare ale aeroporturilor... Viața trăită de moșii noștri acum câteva zeci de ani, pe plaiurile înverzite, mirosind a fân și a nuci ale Oltețului, pe plaiul românesc, la prășit ori cu turma de mioare, ascultând cântecul păsărilor, și doina înmuiată de fluier și de caval, a fost înlocuită de viața searbădă, dezumanizantă, stresantă trăită pe aeroporturi, între hublo-urile avioanelor, în huruitul motoarelor, ori în zumzetul obositor al sălilor din aeroporturi. Întrebarea care ne vine în minte acum, chiar în clipa aceasta, este aceasta: încotro ne îndreptăm, Doamne? Unde vom ajunge, dacă mergem pe calea aceasta?

Cartea aceasta, în prima parte este una științifică, tehnicistă, didactică, descriind dinăuntru, ca să spunem așa, evoluția unor domenii tehnice și științifice, așa cum este aviația, care se vede că l-a pasionat pe autor. Toată partea aceasta este cât se poate de interesantă.

Segmentul în care Florentin Smarnadache ne redă emoțiile, imaginile, sentimentele trăite la întoarcerea acasă nu pot să nu te emoționeze.

„În perioada 14.05-04.06.2009, îmi voi petrece concediul în România.

Bucurii și tristeți de-acasă

– Indiferent cât de rău e-n America, e mai bine ca-n România!, îmi zice colegul de avion. Eram obosit, năclăit de sudoare, nedormit normal, după două zile de călătorie.

Dar, deodată, totul a dispărut și m-a cuprins o bucurie, un val de energie... La Aeroportul Internațional „Henri Coandă” București Otopeni, aflat la 16 km de capitala României, mă voi întâlni cu prietenii de joacă din Bălcești, cu mama, care se apropie de 80 de ani... De-aș trăi și eu atâta!”

Citind jurnalul acesta îl urmăresc pe Florentin acasă, cu verii lui, pe străzile Bălceștiului, pe care le-am bătut și noi cândva, în vizita la casa memorială Petrache Poenaru, unul dintre cei mai mari oameni dați de aceste locuri. Iată-l însoțit de prietenii noștri, profesorii Emilia și Marius Diculescu-Popescu. Totul este uimitor de viu și ne emoționează foarte mult:

„22.05.2009 Profesorii Marian Popescu-Diculescu și Emilia Popescu-Diculescu, de la Grupul Școlar „Petrache Poenaru” din Bălcești, mă duc cu mașina la Benești (sat devenit cartier al actualului oraș vâlcean Bălcești), unde se află casa memorială a lui Petrache Poenaru (n. 10.01.1799, Benești, județul Vâlcea –d. 1875).”

Iată un portret uimitor de bogat și de viu al marelui cărturar Petrache Poenaru, inventatorul stiloului:

„În tinerețe a fost pandur, om de încredere (secretar, șeful cancelariei) al conducătorului Revoluției de la 1821

(căruia îi fusese recomandat de către unchii săi, boieri cărturari, lordache și Grigore Otetelișanu, prieteni cu Tudor Vladimirescu), pionier al presei scrise din România – a creat primul ziar românesc de propagandă, numit „Foaia de propagandă”, al armatei lui Tudor Vladimirescu. Inginer (cu studii la Viena și Paris), matematician, inventator, pedagog, academician (din anul 1870; din 1872, președintele Societății Academice Române, numită Academia Română din anul 1879), fondatorul colegiilor naționale din București și Craiova, organizatorul învățământului național românesc, creatorul steagului României moderne (tricolorul purtat de „Domnul Tudor” la intrarea în București), inventatorul stiloului („toc rezervor”, numit mai neaoș „condei portăreț”) – brevetat în anul 1827, în Franța, cu titlul *plume portable sans fin, qui s'alimente elle-même avec de l'encre* (pană portabilă fără sfârșit, autoalimentată cu cerneală), participant la Revoluția de la 1848, membru al Comisiei pentru eliberarea robilor...”

Foarte caldă, plină de suflet, de amănunte sentimentale această parte a jurnalului. În timp ce citesc, văd totul, locurile, oamenii, casele, străzile foarte vii în fața ochilor.

Cartea *Dragă domnule Rotaru* – este vorba despre profesorul și istoricul literar Ion Rotaru, care la un pahar cu vin până târziu către dimineață este o bibliotecă de amănunte savuroase din viața scriitorilor – este, așa cum spune Florentin Smarandache, o discuție frumoasă, alertă, plină de duh, cu un om care a avut norocul să trăiască alături de ei și să-i cunoască bine pe Călinescu, pe Vianu:

„De la începutul anului 1988, am purtat o corespondență „înverșunată”, aș îndrăzni să afirm, experimentală, avangardistă, cu prof. univ. dr. Ion Rotaru (n. 11 septembrie 1924, Valea lui Ion, Bacău - d. 18 decembrie 2006, București), Șeful Catedrei de Limbă și Literatură Română de la Facultatea de Litere, Universitatea din București. Ne scriam... ANTISCRISORI... În răspăr, în contrasens, jucându-ne uneori în epistole, cu critici și autocritici, exagerări și amenințări de formă, cu aluzii, ironii, chiar și cu absurdități... experimente.”

Încercând să cuprindem acum într-o viziune aceste trei cărți, de fapt o mare parte din lucrările lui Florentin Smarandache, vom spune că ne aflăm în fața unei perspective culturale largi, în care personajul principal, profesorul Florentin Smarandache, asemenea spătarului Miclescu, numai că el a călătorit în partea cealaltă de lume, notându-și zilnic emoțiile, sentimentele, descriindu-ne locurile prin care a trecut, văzute din avion sau de pe pământ, sau redându-ne atmosfera de la o conferință științifică, creează o panoramă largă a lumii secolului nebun și absurd, fascinant și misterios în care trăim.

Există două tendințe în opera și în viața sa: o tendință centrifugă, care trebuie să vină din subconștientul său colectiv, cea care a născut în el setea de cunoaștere și de spațiu, care l-a mînat în aceste multe călătorii pe fața pământului, și o tendință centripetă, sentimentală, pe care o vedem în notațiile sale din jurnal, la întoarcerea acasă. Nevoia de întoarcere la rădăcină, setea de acasă sunt vizibile și te emoționează.

Pe fundalul acestei panorame culturale a secolului XX, îl vezi pe Florentin Smarandache călătorind pe mapamond, trecând cu pasul peste meridianele și paralelele geografice și culturale, asemenea unui Sisif care încearcă neobosit să ajungă în pisc. Ducând cu el spiritul românesc, lumina plaiului dacic și vorba de duh a olteanului!

Prin impetuozitate, prin farmecul său, prin modalitatea sa dramatică, umană și spectaculoasă, Florentin Smarandache și cărțile lui sunt un țipăt și o eflorescență a spiritualității românești care au explodat în cultura universală.

PARADOXISMUL LA MATURITATE

Florentin Smarandache, călătorul spre infinit (2012)

Florentin Smarandache este preocupat de paradox și întemeiază paradoxismul drept curent literar. Acest curent literar, credem, este primul din istoria literaturii care se bucură de un fundament științific. Cu aderenți în SUA, Australia, Asia, Europa etc., paradoxismul face figura unui tip revoluționar de gândire literar-artistică.

Ștefan Vlăduțescu

Ștefan Vlăduțescu

Paradoximul, o direcție de gândire și creație

Florentin Smarandache este întemeietorul paradoxismului. Întâi de toate, este un matematician cu o reputație excepțională, are șiruri de numere care-i poartă numele, este fondatorul unei geometrii neeuclidiene, este conducător de doctorat în mai multe universități ale lumii: S.U.A., Australia, Indonezia, China etc. Domnia-sa este, pe de altă parte, și poet, prozator, dramaturg.

Curentul literar cu fundamente logico-paradoxiste pe care l-a inițiat în anii 1980 a căpătat cu timpul din ce în ce mai mulți adepți. Aceștia s-au adunat în jurul magistrului care i-a tratat cu delicatețe și eleganță, invitându-i în casa paradoxismului. Pe lângă Florentin Smarandache s-au strâns mulți admiratori și discipoli, cultivați și valoroși. Astfel, paradoxismul s-a întărit spiritual și calitativ. El reprezintă astăzi o direcție de gândire și de creație pentru oameni de o deosebită altitudine intelectual-literară de pe cinci continente.

Deviza fundamentală paradoxistă “totul este posibil, chiar și imposibilul” are paradoxul ei: timpul posibilului nu este timpul imposibilului. Cu alte cuvinte, gândul, ideea, logosul, spiritualitatea, oricât de înalte, nu pot ține în loc timpul. Trecerea vremii a făcut ca paradoxismul să se nască, să se ridice, să se consolideze și să se maturizeze. Odată cu maturizarea, s-au produs trei fenomene. Mai întâi, paradoxismul a ajuns la cea de-a doua generație. El are deja o istorie: istoria paradoxismului. Apoi, conexă istoriei și în

paralel cu aceasta, s-a creat o tradiție și s-a impus un nucleu de personalități. În al treilea rând, paradoxismul a devenit clasic, în sensul lui T. S. Eliot: un lucru ajuns la maturitate deplină este clasic.

Personalitatea dominantă a rămas Florentin Smarandache. Efervescența paradoxistă este dată de interesul și angajarea creatorilor în a gândi și a scrie paradoxist.

Totodată, un indiciu al efervescenței și vigorii curentului îl reprezintă antologiile scrierilor paradoxiste. În total sunt 8 antologii, ele au văzut lumina tiparului în 15 ani. Un indicator de forță rezultă din constatarea că în ultimii 3 ani (2011, 2012, 2013) s-au publicat 3 antologii: antologia 6, antologia 7 și antologia 8.

Cartea “Florentin Smarandache (2013). (Ed.), Eighth International Anthology on Paradoxism. Oradea: Editura Duran’s” se bucură de un succes deosebit. I aparține lui Marco Mit. *Layout & Design* sunt asigurate de Octavian Blaga. Doi dintre referenți sunt scriitorii Gheorghe Niculescu și Elena Adriana Răducan.

Scriitorii antologați sunt: F. Smarandache (cu scrieri traduse în germană – de Bernd Hutschenreuther, în albaneză de Dritan Kardhashi, în greacă de Denis Koulentianos, în sârbo-croată de Ioan Baba și în rusă de Adolf P. Shvedchikov), Greg Hall (U.S.A.), Ioan Marinescu-Puiu (România), Timothy A. Boling (U.S.A.), Billie Louise Jones (U.S.A.), Holly Day (U.S.A.), Ion Segărceanu (Canada), Mary Ellen Walsh (U.S.A.), Liviu-Florian Jianu (România), Peter Specker (U.S.A.), Mircea Șelariu (România), Frederick Davis (U.S.A.), Arnold Skemer (U.S.A.), Elisabeta Kocsik (România), Kyle Reveral (U.S.A.), Eric

Pierzchala (U.S.A.), Wm Meyer (U.S.A.), Tom Deicker (U.S.A.), Brian C. Felder (U.S.A.), William L. Bingham (U.S.A.), Asher Tamir (Canada), C. J. Thomas (U.S.A.), Lenny Emmanuel (U.S.A.), Cristopher E. Ellington (U.S.A.), David J. Nielsen (U.S.A.), Constantin Frosin (România), Roger Sedarat (U.S.A.), Mircea Monu (România), Alexandru Surdescu (România), Eugen Evu (România), Tom Gundersen (U.S.A.), Gh. Niculescu (România), B. Venkateswara Rao (India), Victor Păun (România), Adrian Botez (România), Nicolae Nistoroiu (România), Ivan Frimmel (South Africa).

Cartea are fragmente în 8 limbi: engleză, germană, albaneză, greacă, sârbo-croată, rusă, română și franceză.

Dacă tot vorbeam anterior despre timp, iată o strofă dintr-o splendidă poezie a lui Greg Hall (U.S.A.) despre timp: "If a self-causing cause/ Must continuously precede itself / Then there can be no origin / To an infinite time line. / Which suggests that / Time does not yet exist. / The Origine of Infinite Time is... / Not Yet" ("Infinite Regress").

O excelentă proză paradoxistă scriu Ioan Marinescu-Puiu, Timothy A. Boling, Liviu-Florian Jianu, Asher Tamir, David J. Nilsen și Eugen Evu. Un valoros teatru paradoxist întâlnim la Tom Gundersen. Spicuim din distihurile inteligente ale lui B. Venkateswara Rao: "Communication : To make something Known / To the one who deserves it", "Philosophy: Aerial view / Of any subject", "Nature: Evolves / Exclusive of egoism".

Victor Păun scrie original și ne amintește de moroi lui Marin Sorescu: "- Ce mai faci, Ioane ?... N-ai mai dat nici un semn de viață. / - D'apăi, în ultima vreme nici n-am mai trăit".

Cu mult talent, Adrian Botez valorifică sonoritățile limbii române: “un șontâc de soare spârc / călărește-un cocostârc / și-aburește peste smârc”. Un raționament paradoxist de mare finețe arată Nicolae Nistoriu: “pe planeta întoarsă, / ploaia cădea din pământ spre cer, / copacii înfrunzeau în solul pufos, / întinzând rădăcini”.

Ivan Frimmel aduce o contribuție însemnată la consolidarea filosofică a paradoxismului, prin eseul filosofic “Metaphysical Paradoxism”. Tom Deicker exploatează paradoxist asocierea cuvintelor; ia în joacă slovele, le dirijează cu mare iscusință și obține efecte de sens admirabile: “Come out and play with words: His Story /is/ History”. Mary Ellen Walsh introduce o altă perspectivă paradoxistă asupra lumii: nu mai este o joacă, ci este locul unor “brocken pieces”. Curtis Cook Jr. mizează pe o excepțională experiență a oximoronului, a punerii în contract a contrariilor: “Ice is hot as fire dripping on the floor”. Ion Segărceanu crede inteligent că am putea “să dăm la spălat zilele murdare”.

În două fraze, antologia este de o valoare literară și intelectuală deosebită. Se dovedește că a fi paradoxist înseamnă a te situa în limita superioară a gândirii și pe o ridicată altitudine a spiritualității și, apoi, a găsi formula literară de a-ți exprima potrivit gândirea. Paradoxistul face un paradox și din negăsirea expresiei adecvate pentru gândul sau paradoxist. Acesta este destinul literaturii, să caute mereu expresivitatea. Nu spunea oare, Mihai Eminescu “unde vei găsi cuvântul să exprime adevărul?” Nu era fundamentală în poetica explicită a lui Tudor Arghezi căutarea “cuvintelor potrivite?”

Adrian Botez

Un breviar al eliberării duhului

Volumul șapte al Antologiei Paradoxismului Internațional/ SEVENTH INTERNATIONAL ANTHOLOGY ON PARADOXISM – 2012 (The Educational Publisher Inc. 1313 Chesapeake Ave., Columbus, Ohio 43212, USA), o antologie realizată de nimeni altul decât de inițiatorul Mișcării Paradoxiste Internaționale, FLORENTIN SMARANDACHE, beneficiază de contribuții de la scriitori din lumea largă, din Germania (Bernd HUTCHENREURTH) și India (B. VENKATESWARA RAO), până în Israel (Morel ABRAMOVICI) și U.S.A.: Tom DEIKER, Greg HALL, Kyle REVERAL, Wm MEYER, Mary Ellen WALSH, Eric PIERZCHALA, Peter SPECKER – TWIXT. Bineînțeles, grosul e asigurat de români: George ANCA, Marian APOSTOL, Adrian BOTEZ, Gheorghe BURDUȘEL, Eugen EVU, Sergiu GĂBUREAC, Dumitru HURUBĂ, Liviu-Florin JIANU, Ion MARINESCU - PUIU, Mircea MONU, Doru MOTOC, Janet NICĂ, Gheorghe NICULESCU, Tudor PĂROIU, Ion PĂTRAȘCU, Marinela PREOTEASA, Andrei RADU, Puiu RĂDUCAN, Adriana STOENESCU, Ion URDA.

Acest *eveniment editorial* conține șase capitole (și nenumărate subcapitole!) - dintre care, unele, fie și numai prin formularea/enunțarea titlului/subtitlului lor, stârnesc un interes (și un haz subiacent!) deosebit/e, iar imaginile foto sunt, unele dintre ele, cvasi-geniale...!

Să nu ne luăm exclusiv după titluri, însă: chiar dacă pare că este reflectată doar situația exploziv-paradoxistă din România funambulesco-băsisă – realitățile mondiale/globaliste “trans-

cend” acest regionalism valah, aparent îngust – ...în realitate, prin regimul alfredjarry-escului “UBU ROI”, de la București - deosebit de fertil-paradoxiste, teribil de cinice, grotești și virulent-sarcastice...!

Și, totuși, Motto-ul din Petre Țuța (din fruntea capitolului I): « Limba română are toate premisele valorice pentru a deveni o limbă universală, dar nu știu dacă e posibil acest marș istoric. Dacă am fi fost un popor cuceritor... Ceea ce ne lipsește este îndrăzneala » – este folosit, de către Maestrul Florentin Smarandache, tot pe post de paradox: “marșul istoric” al “limbii române ca limbă universală” a pornit chiar prin acest curent *paradoxist* – curent năucitor, violent-contradictoriu (de cele mai multe ori!), dar atât de pitoresc și eliberator de gravitație a Vieții Terestre, ca Imensă Pușcărie! – prin acest curent atât de specific ontologiei românești modern-contemporane, prin acest curent specific, parcă, Tărâmului Românesc (tărâm din care sunt exhibați/dezgropați/înviați spre Mântuire Spirituală, “înaintașii burlescului și grotescului valah”: Bulă și Georgel!), dar prin “marșul” căruia sunt trezite, spre libertate și viață emancipată de stres, și celelalte Neamuri Terestre! – încât... tocmai *îndrăzneala* a devenit dimensiunea specificului valah (cel puțin în cultură!), tot așa cum s-au întâmplat lucrurile (și lucrările!), în epoca interbelică, în care avangardismele își descopereau (uimite, ba chiar scandalizate!) sorgintea, în scriitori valahi sau de origine valahă!

Mărturisesc, spășit, că am cam mârâit (binișor!), atunci când mi s-a vorbit despre și mi s-au etalat creațiile paradoxiste (prin exemplificări internetistice!). Poate că voi fi

avut eu “introdus” vreun “supozitor moral” sâcâitor – sau creațiile respective (internetistico-virtuale!) nu m-au convins, din punct de vedere estetic (eu sunt de un estetism turbat!). Dar, citind, printre talazurile și fulgerele de inteligență (amară, dar cathartică!) ale Antologiei lui Florentin Smaradache, trebuie să mărturisesc că mi-a venit o idee (săraca singuratică!): nu cumva tocmai *paradoxismul* va fi fiind soluția moral-spirituală a libertății paradisiace (căutate și regăsite!), nu cumva *paradoxismului* îi este dat să ne dea ce nu (mai) avem (de mult!), și de lipsa căreia ne tot frăsuiam și olicăiam, din minut în minut, anii și lunile astea: *libertatea furluată* (pe căi politice, mondialist-parșive)?!, nu cumva *paradoxismul* este adevărata față a lui Hristos, care ne îndeamnă să ne eliberăm de grijile artificiale! - ... autentice bombe auto-amorsate, de conștiința/mintea noastră sucită/pervertită de către versatili “psihologi/Psihologie”!

Orice s-ar spune, această autentică eliberare, de societatea mamonică, de fabrica ei de griji și de terori perverse și asasine – se află tocmai în miezul *paradoxismului*. Preoții creștini (cei...”nepârâți”!) ar trebui să poarte Antologia Paradoxismului Internațional, a lui Florentin Smarandache, ca pe o variantă, perfect hristică, a Breviarului... Aici, între paginile ei (surprinzând, aparent, efemerul zâmbetului uman, dar descătușat de orice fariseism!), este atâta zvon înalt de poezie hristică (de o seninătate și veselie cuviincioase, deși tare șoltice, așa cum numai Sfinții Apostolii și, mai pe urmă, Sfântul Francisc - au arătat Lumii!)... sunt și zboruri de păsări ale Cerului, încântate-descântate de viziunea Paradisului..., dar sunt și mândri crini, cu straie de Duh, cum “nici Solomon,

în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia!” Îi spuneam, zilele acestea, unui amic: “Antologia dlui Smarandache este <<de tot hazul>> - și, tocmai de aceea, este o lucrare teribil de serioasă!”

... Chiar dacă, pe ici, pe colo, vorbele sunt mai apăsate! În definitiv, Hristos numai cu vorbe apăsate (mult mai apăsate, decât nevinovatele glume, eliberatoare de gravitație, din cartea ce-mi stă în față, cuminte, pe masă...!), le grăia celor nedrepti și cu fariseice “aere”...și prin vorbe apăsate le “fâsâia” deșertele “aere”, revelând/re-educând omenia din ei! Dacă va avea pe cine re-educa, și cui revela... Asta este și problema, specific românească, pentru viitorul eficienței mental-spirituale a Antologiei lui Florentin Smarandache, prin incendiile și fumul dens ale acestei lumi, care nu mai îngăduie celor mari și tari, un obiect fără de care nu se pot vindeca, fără de care orîșice Logos sună a clopot funebru: OGLINDA.

Elena Adriana Răducan

Triumful paradoxismului

Seventh International Anthology on Paradoxism, apărută în 2012, editor Florentin Smarandache, poate fi considerată un triumf al paradoxismului, locul metaforelor fiind luat de antiteze și oximoroni. Cartea cuprinde șase capitole, titlurile fiind sugestive. În cele 222 de pagini, dedicate paradoxismului, cititorul râde sau meditează, cugetul său stând mereu sub semnul unei anume filozofii.

Capitol întâi („Despre paradoxism”) aduce în atenția cititorului un fermecător și expresiv fragment de dialog între Florentin Smarandache și Tudor Păroiu, privind „Filozofia modernă și paradoxismul”, „Neutrosfia ca reflectare a realității neconvenționale”. Plăcerea de a descoperi frumusețea dialogului revine lectorului, dator să descopere sensuri noi și simultan paradoxul. Tot în primul capitol aflăm o interesantă cronică a celei de-a șasea ediții a Antologiei paradoxiste, semnată de Marinela Preoteasa, de unde reținem următoarea idee: „Sixth Internațional Anthology on paradoxism” este o culegere ușor de citit, care aduce logica răbdării și răstălmăcirii zicalelor, paradoxurilor vechi și noi, în limba română și alte limbi, ca pe un instrument de supraviețuire în fața cinismului de criză și a dorinței de putere a omului de rând, școlit sau neșcolit”...

În articolul semnat de Eugen Evu, „Despre paradoxism și neutrosfie”, cuprins, de asemenea, în primul capitol, autorul face o adevărată apologie a sinelui: „Sinele este considerat de

gnostici și de creștinism a fi Hristosul, adică al doilea om Adamic, primordial, omul unificat prin cunoaștere – revelatorie. „Paradoxul este o caracteristică a scrierilor gnostice”, scrie marele filosof elvețian Carl Gustav Jung – „Imaginea omului și imaginea lui Dumnezeu”.

O notă pitorească a celui dintâi capitol este dată de autoarea Doina Drăguț, care prin articolul „Plecarea în literatură” urmărește să aducă în fața cititorului numele scriitorului Janet Nică și noua sa apariție editorială „Baladă cu miorițe” (Ed. Alma, Craiova, 2010). Impresionant și de tot frumos este finalul poemului, când eroul își liniștește „miorițele”: „Și, de-o fi și-o fi să fie/ să ajung nemuritor,/ vă promit cu bucurie/ voi veni la voi să... mor!”

Al doilea capitol, „Paradoxismul pe mapamond”, cuprinde nume de scriitori de pretutindeni: Pablo Neruda – Chile, B. Hutchenreuther – Germania, Morel Abramovici – Israel, B. Venkateswara Rao – India; George Anca, Marian Apostol, Adrian Botez, Gheorghe Burdușel, Eugen Evu, Sergiu Găbureac, Dumitru Hurubă, Liviu-Florin Jianu, Ion Marinescu-Puiu, Mircea Monu, Doru Moțoc, Janet Nică, Gheorghe Niculescu, Octavian Paler, Tudor Păroiu, Ion Pătrașcu, Marinela Preoteasa, Andrei Radu, Puiu Răducan, Adriana Stoenescu, Ion Urda – România, și nu, în ultimul rând: Tom Deiker, Greg Hall, W. Meyer, Kyle Reveral, Mary Ellen Walsh, Eric Pierzchala, F. Smarandache, Peter Specker – Twixt – SUA.

Dintre articolele publicate în acest capitol, m-am oprit la memorabilele cugetări ale lui Octavian Paler din „Paradoxul vremurilor noastre”: „Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari, dar suflete mai mici; autostrăzi

mai largi, dar minți mai înguste. Cheltuim mai mult, dar avem mai puțin; cumpărăm mai mult, dar ne bucurăm mai puțin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii, dar mai puțin timp; avem mai multe funcții, dar mai puțină minte, mai multe cunoștințe, dar mai puțină judecată; mai mulți experți și totuși mai multe probleme, mai multă medicină dar mai puțină sănătate”.

Fireasca exprimare paradoxistă a lui Octavian Paler, destul de cunoscută cititorilor, ne-ar sugera că năduful trece, dar povestea lungă abia a început. O radicală înfrângere a spiritului nu reușește să ne izoleze estetic, o suplă relativitate, aparentă și totuși profundă, rotește concentric omenirea.

Retras într-o solitudine a cuvintelor, filozoful Paler poetizează și depoetizează cuvintele, menite a sugera firescul și nefirescul lucrurilor, sărăcia și opulența, cauza și efectul, entuziasmul și plictiseala unei lumi anoste, în care fastul, gustul barbar recidivează, instalându-se cu dimensiuni proprii.

Următorul capitol („Ziceri paradoxiste”) demonstrează filozofia paradoxului, în varii situații. Replicile cu tâlc ale matematicianului Grigore Moisil uimesc prin franchețe și spontaneitate, iar restul zicerilor paradoxiste regăsite în capitolul al treilea vizează sinceritatea și minciuna, modestia și aroganța, politețea și vulgaritatea, inocența și culpabilitatea: «Oamenii cu bani sunt de două feluri: apărați de poliție ori căutați de poliție. Sărăcia nu se vindecă. A dovedit-o medicina fără plată. Nu poți îngenunchea un popor deprins să se târâie.»

Capitolul al patrulea („Folclor paradoxist”) demonstrează încă o dată, dacă mai era cazul, că folclorul vechi sau nou

eliberează pământeanul de constrângeri verbale, care recurge la exprimarea liberă, inversează roluri și statornicește idei cu rezonanțe de sens, la nivelul categoriilor formale ale limbajului.

Acest filon masiv al creației spirituale de pretutindeni este conturat în capitolul amintit, atât verbal, cât și grafic, cu scopul vădit de a atrage atenția asupra imperfecțiunilor lumești de tot felul, smulgând zâmbete de circumstanță.

„Paradoxurile vieții”, al cincilea capitol, începe cu un motto sugestiv: „Paradoxurile de azi sunt prejudecățile de mâine” (Marcel Proust).

Contrastele scot în evidență inadvertențele, de un cert interes social: Carnea de pui este mai ieftină decât ciupercile; Nucile noastre mai scumpe decât nuca de cocos; Laptele simplu mai scump decât laptele bătut; Portocalele mai ieftine decât merele; Cărțile sunt mai ieftine decât revistele; Biscuiții fără ciocolată sunt mai scumpi decât ciocolata.

În sfârșit, ultimul capitol „Imagini paradoxiste” pune în lumină situații paradoxale, care uimesc prin ineditul lor. Florentin Smarandache recurge la ipostaze complexe ale acestui gen literar, delectând lectorul cu entuziasmul candid al paradoxismului.

Marinela Preoteasa

Epoca paradoxistă

Sixth Internațional Antology on paradoxism, editată de Florentin Smarandache, ne pune în tema cu starea actuală a lucrurilor și chiar a fenomenelor naturii din spațiul carpato-dunărean, și nu numai....

S-ar putea spune că trăim în epoca paradoxistă, dacă deschidem bine ochii și privim ca vulturii, e imposibil să nu ne găsim victimele printre amărății de funcționari cu burta lipită de șira spinării și ochii pierduți în fundul capului ca și cum ar vrea să demonstreze vremurilor actuale și mai marilor țării, că luminița de la căpătul tunelului este de fapt în capul fiecăruia, dar tunelul e surpat și nu mai străbate luminița până la limuzina de lux a diriguitorilor țării, plini de ifose și comenzi de grup pentru stingerea sau nestingerea lămpii din coșmelia săracului sau de la aprozarul-gheretă de cartier, la modă de altfel!

Mijloacele moderne, electronica în sprijinul iubirilor de la distanță, îi reunește pe cei doi, Janet Nică și Florentin Smarandache, printr-un *chat* oltenesc închinat paradoxismului practic, existent la tot pasul printre noi locuind de altfel de mii de ani, dar ca un gen literar invizibil și cinic cu protagoniștii săi, un „chat” de genul „la lilioci” de marele Marin Sorescu, tot oltean de altfel, din Bulzești, la o alergătură de iapă de Bălceștiul lui Florentin Smarandache.

Printr-un limbaj specific locuitorilor Olteniei, cei doi jonglează cu cuvintele de la înălțimi de cote apropiate,

parcurend cu meșteșug etape și fapte din viața românilor din România și de pretutindeni, din cele patru zări ale terei, spunând pe față și pe dos, cu duh de olteni școliți și plimbați pe cărările lumii, despre viața românilor și nu numai.

Cei doi, sfidând orice cenzură de orice fel dau cu adevărul pe masă, în văzul lumii precum dă cu zarurile barbutistul înrăit.

Curajul, ca și la toți oltenii, vine, urcă și coboară din vatra de vin: «J.N: „să o omologăm , (...) să o damigeizăm!” / F.S: „să o ulciorizăm de la vatra de vin!”», e vorba de altfel despre această carte.

De fapt, din *chat* reiese că maestrul paradoxist Florentin Smarandache va sponsoriza (a sponsorizat, nărav evreiesc!) cartea cu pricina, adică *Sixth Internațional Antology on paradoxism* și asta numai de dragul promovării paradoxismului ca o necesitate și o analiză a existenței, în fapt.

Cei doi trec în revistă o serie de cărturari, ziariști, scriitori și oameni politici (adică pe cei cu frâiele și cu caii, care merg cu căruța împiedicată de când au tras la Cotroceni, ca la han...

«FS: „(...) Acum e vremea oportuniștilor!”

JN: „Ce e bun în această lume nebună?”

FS: „Ceea ce nu pare bun...”

Așa că, printr-o franchețe demnă de paradoxiști, cei doi arată cum scara valorilor e răsturnată, cum nonvaloarea a câștigat și câștigă teren în fața valorii!

Să fie oare de vină politica damigenei și a cârnaților de Pleș...? Chiar nu mai are importanță, atâta timp cât învățământul și sănătatea merg de-a bușilea, ca niște copii de tâță, furișându-se prin tufișurile de la graniță, sau trecând

făloși, cu pașaportul în buzunar, cu gânduri de adio pământ natal și mămăligă cu brânză, adio sarmale cu țiucă fiartă! Venim, *fast-food-uri*, în băătăura voastră, să vă savurăm!

În cele 231 pagini întâlnim paradoxiști din toate colțurile lumii, cei mai multi români, doar ai noștri își permit să fredoneze pe valurile emigrării:

”Fie pâinea cât de rea,
tot ți-o fură cineva!”

Cu respect și bune aprecieri amintesc de: Gh. Niculescu, Elisabeta Koksik, Gh. Roca, Eugen Evu, Ionuț Caragea, Constantin M. Popa,, Constantin Marghițoiu, Constantin Matei, Doru Motoc, Liviu Florian Jianu, Javier de la Rosa (Spania), Octavian Laiu, Surdescu Alexandru, Iancu Gheorghe, Sava Postolache, Mihai Stroe, Doina Irina Stroe, Elena Armenescu, Carlogeanu Dragoș, Iulian Alupoaiei, Dumitru Păun Mihăilescu, Florian Dumitru, Eugen Zainea, Corina Firuța, Bănceanu Vasile.

Paradoxismul englezesc, albanez, bengalez condimentează antologia și de neneglijat este folclorul românesc paradoxist.

Sixth Internațional Antology on paradoxism este o culegere ușor de citit, care aduce logica răbdării și răstălmăcirii zicalelor, paradoxurilor vechi și noi, în limba română și alte limbi, ca pe un instrument de supraviețuire în fața cinismului de criză și dorinței de putere a omului de rând, școlit sau neșcolit, dar simțul dreptății și gustul pentru frumos și armonie, dornic să aibe și să privească ceea ce nu există, decât de foarte multe ori doar în mintea și gândurile sale.

Ștefan Vlăduțescu

Bancul ca specie paradoxistă

Dacă admitem că nu există persoană ca măcar o dată în viață să nu fi spus un banc, putem accepta inferența caracterului universal al bancului. De altfel, cuvântul „banc”, de origine germană (*bank*), se regăsește în multe limbi de circulație internațională. El este o federație de semnificații care include și sensul de glumă, anecdotă, snoavă, poveste umanistică. Esența de glumă a bancului face vizibile în cadrul acestuia două gândiri: o gândire în ordinea realului (R) și o gândire dedicată cu caracter de glumă în raport cu ordinea realului G (R). Avem de a face cu două niveluri de gândire, ceea ce arată a) dubla gândire a bancului și b) inteligența sa. De asemenea, avem de a face cu două contexte: un context general al realului și un context specific al bancului numit situație de banc. Contextul realului există întotdeauna și pentru toți. Situația de banc este o configurație contextuală, particulară ce permite spunerea și trăirea bancului ca eveniment umoristic. Bancul este o scriere umoristică scurtă, în proză sau în versuri. Ca modalitate de redactare se poate baza pe relatare, dialog, narațiune. În general, se transmite oral și are o poantă *blitz*. Are caracter instantaneu și concret. Este un puternic lubrifiant social și relațional. La extrem, bancul este o formă de viață. Ca raționament, are caracter frapant; nu rareori mizează pe efectul de paradox indus de paronimie, înțelegere greșită, sofisme, paralogisme.

Bancul are un efect șocant de sens. În cadrul lui atât limbajul cât și gândirea se află la un înalt nivel de perfecțiune. Înainte de toate, bancul este o construcție inteligentă. El nu este pentru mințile leneșe, pentru spiritele apatice, pentru mințile vâscoase și creierul anesteziate. Compoziția numită banc este un construct cu efect imediat. Locul bancului este „peste tot”: unde are acces colocvialul, în conferințe, în discuții aplicate, în conversații, în negocieri. Sigur, bancurile nu au loc în tratatele științifice. Fără a avea imanență în colocvial, bancul este, un element de element în discursivitatea colocvială. Omul este o ființă socială. S-a dezvoltat și trăiește într-un mediu de socializare.

Experiența bancului este una specifică și inteligentă nu numai pentru că necesită o dublă gândire, ci mai ales, pentru că cele două gândiri sunt aduse convergent într-o funcție.

Bancul este o inferență-funcție specifică - BF - în raport cu variabilă generală a realității, R. Reprezentarea matematică a bancului este BF (R).

Reținând gândirea de reprezentare, inferența specifică, aptitudinea de a fi văzut ca funcție și inteligența bancului se profilează ca naturală preocuparea unui mare matematician al lumii, precum profesorul Florentin Smarandache de a publica volume de bancuri. A doua carte de bancuri a reputatului matematician și literat, intitulată „Cine râde la urmă e mai încet la minte” (Oradea, Editura Duran’s, 2013), este una excepțională și se bucură de un imens succes pe Internet. Ea se subintitulează „Folclor umoristic internetist (II)”. Cu modestie, profesorul Florentin Smarandache, ca

instanță auctorială, se limitează a se considera doar cel care a cules, selectat și prelucrat bancurile.

Om al noului, excepționalul Florentin Smarandache aduce patru ameliorări majore bancului. Mai întâi, creează bancuri. Apoi, inteligența matematică impregnează bancul de o organizare inteligibilă și sensibilă, totodată. În al treilea rând, pe componenta sensibilă se grefează o calitate literară. Această valență estetică face din banc o textualizare-hipertextualizare specific paradoxistă. În al patrulea rând, Florentin Smarandache acreditează primul banc diagramatic, grafic: acreditează primul banc hipertextual. Atunci când vrem să explicăm temeinic o inferență, o punem într-o schemă, într-o figură geometrică. Florentin Smarandache brevetează bancul hipertextual. El aduce în același cadru de gândire atât contextul de descoperire a ideii cât și contextul de justificare a bancului. Esența intelectuală a bancului este o idee. Nuanța sa estetică stă în expresivitate și umor. O axiomă paradoxistă formulată de Mircea Monu într-un dialog pe *chat* cu remarcabilul scriitor și critic literar Jeanet Nică și cu Florentin Smarandache spune că „un paradoxist nu este niciodată trist” (în Smarandache, F. (2011). *The Sixth International Anthology on Paradoxism*. American Research Press, 2011, p. 55).

Bancul este paradoxist nu doar ca inteligență, dar și ca atitudine de viață paradoxistă. Scriitorul paradoxist este inteligent, instantaneu și cu simțul umorului. Bancul prin fulminanța inteligenței, prin instantaneitatea ideii și prin umorul sau imanent i se potrivește. Putem spune deci că bancul este o specie literară paradoxistă.

Reluând ideea, un banc hipertextual întâlnim la pagina 215 a cărții în discuție. Aici, conform unei scheme elaborate ni se prezintă posibilitatea de a rezolva o problemă și soluțiile finale: „Fă-te că nu vezi!”, „Poți să dai vina pe altcineva?”, „Mușamalizează-o”. În paralel, textual se arată: „Cel mai trist loc de pe pământ e locul de muncă”.

Bancurile antologate au o tematică vastă: blonde, brunete, Bulă, Ion și Măria, Scufița Roșie, Albă ca Zăpada, soacra, femeia, bărbatul etc.

Poetica bancului paradoxist este următoarea: „Deoarece Dumnezeu nu reușește să urmărească chiar totul, a creat bătrânele, băncile și bancurile”.

Despre brunete: „O brunetă merge la mama ei și îi spune: „- Mamă sunt însărcinată! / - Ceee??!! Unde ți-a fost capul? / - Pe pernă” (p. 106).

Despre femei: „- Ce femei preferați: cele care vorbesc mult sau pe celelalte? / - Care celelalte?!” (p. 104).

Despre soacră: „Soacră-mea nu vine des la noi. Decât de două ori pe an. Dar și atunci – stă cam șase luni” (p. 141).

Despre neveste: „Animalele preferate ale nevestelor: nutria din dulap, jaguarul din garaj, armăsarul de la hotel și boul care plătește” (p. 186).

Cartea paradoxistă a lui Florentin Smarandache este rapidă, fulminantă, paradoxistă, excepțională. O lectură reconfortantă și instructivă.

MESAJE

Doresc să vă felicit călduros, în numele comunităților de români pe care îi reprezint în Parlamentul României, pentru recentul premiu cu care ați fost distins în acest an de către corporația New Mexico Book Co-op din Los Rachos, statul New Mexico. Mă bucur nespus că efortul, perseverența și devotamentul dvs. au fost recunoscute oficial și omagiate ca atare.

Premiile obținute de-a lungul timpului confirmă respectul deosebit de care vă bucurați în comunitatea științifică internațională. În același timp, oamenii ca dumneavoastră sunt cei mai buni ambasadori ai României în lume și contribuie la promovarea și îmbunătățirea imaginii României în lume.

În încheiere, vă asigur de sprijinul meu necondiționat în toate proiectele dumneavoastră și vă doresc mult succes în tot ceea ce faceți.

Cu cele mai alese gânduri,
Deputat **MIRCEA LUBANOVICI**

Vă mulțumesc, domnule profesor, *Jurnal de lagăr și America, paradisul diavolului* sunt cărți foarte dragi mie!

MARIAN GHIȚĂ

Mă bucur să am vești de la tine și mă bucur, de asemenea, că ți-a plăcut petrecerea. De altfel, toți ne-am simțit bine.

Îmi pare rău că nu am avut prea mult timp să stăm de vorbă.

Și eu îți mulțumesc că ai venit. Dacă au venit așa de mulți, este și pentru că vroiau să te întâlnească. Îți dai seamă că pentru noi reprezintă un reper important al generației și suntem mândri că am fost colegi cu tine. Să știi că în liceu totdeauna colegii au avut o simpatie deosebită pentru tine și au fost alături de tine. În tot cazul, ai fost considerat încă de pe atunci cel mai "deștept" dintre noi. Urma apoi în top Ilie Opran, apoi "premiat". Eu mă consider doar un om inteligent, tu ești altceva, adică ai geniu.

Noi doi am fost mai apropiați în primul an. Îți amintești când învățam împreună la matematică? Ne țineam de programa de la real. Apoi, eu m-am luat cu gagicile... Tu ai continuat cu o tenacitate ieșită din comun.

Mihai Pistol a numit întâlnirea "Festivalul Leamna de Jos, Ediția I". Mi-am propus ca să fac asemenea întâlniri în fiecare an. Am vazut de mai multe ori înregistrările video. Muzica e superbă. Mă gândesc să fac un DVD. Păcat că nu am înregistrat când ai cântat tu "Nu mă lăsa să mor, Marghioalo"! Ai fost super. S-a lipit și de tine ceva din pedagogicul ăla!

Mi-ar place, când mai vii pe la Craiova, să stăm de vorbă pe îndelete. Aici, la Leamna, mă simt într-adevăr foarte bine. Aș putea spune că sunt fericit.

Numai, câteodată, mă mai gândesc că nu mai e mult... și îmi pare rău că lumea asta e așa de frumoasă și am cunoscut atât de puțin!

Mulțumesc pentru bancuri. Când ai timp să faci atâtea lucruri?

VICTOR DUDĂU

Am auzit demult despre Dv. și v-am și citit poeziile remarcabile prin originalitatea și noutatea lor. Fiți binevenit în lumea poeziei și a speranței în mai bine și mai frumos! Vă doresc mult succes!

Sincere felicitări pentru inițierea paradoxismului poetic care a cuprins mapamondul, eu fiind unul dintre practicanți. Să auzim numai de bine! Onorat de cunoștință! Auguri!

RAUL CONSTANTINESCU

Am văzut fugitiv excelentul Dv. volum "Impresii si Expresii" scris în colaborare și atât de frumos ilustrat cu pictură naivă (care nu e deloc naivă!). Din păcate, textul mi-a fugit și a dispărut fiindcă era în spam. Altfel nu-mi explic cum, mi-a răpit bucuria de a-l parcurge pe îndelete și a-l gusta pe deplin. Dacă mi-l mai puteți trimite o dată, v-aș fi recunoscătoare. Felicitări din inimă pentru o așa de imensă realizare.

CEZARINA ADAMESCU

Mă pregăteam să scriu: toți am fost fascinați de întâlnirea cu Florentin Smarandache la Calderon. Aș fi argumentat (nu e timpul pierdut), când văd e-mail-ul de la un cavaler al unirii: săracul de tine / cu așa scriitori imenși. I-am răspuns să vină el cu *Oglinda literară*, revista lui. Și tocmai a sunat Florentin Smarandache, spunând că i-a plăcut întâlnirea de aseară, așa că m-a făcut fericit. I-am mulțumit că a venit de peste mări și țări printre destui vâlceni bucureșteni. Probabil și ceva în genul: Știința vă aparține, admirația e a noastră. *Ad astra!* La venire, în drumul spre aeroportul din Albuquerque, i s-a dat, din senin, peste cap, mașina nouă, la 75 de mile, de rămăsese, miraculos, spânzurat de o minimă rămășiță a ei, fiind cules teafăr și, paradoxist, de careva, continuându-și călătoria (neutrosifică) spre casă, în Bălcești. Eu nu știu la ce scriitori se referea cavalerul, niște poze neprofesioniste. Și nici nu-l cred un alt aruncător de mașini în aer.

Dr. **GEORGE ANCA**

O emblemă a literaturii, a matematicii, a științei, ne e drag, ne face onoare că ne reprezintă acolo pe unde merge! V-am admirat cutezanța de a părăsi această țară, care nu are nicio vină că efemer e condusă de unul sau altul, vă admir că v-ați făcut cunoscut, nu aici, acolo, mă bucur pentru dv., sunt mândru că sunt român ca și dv.

AUREL M. BURICEA

Am avut încă o bucurie care mi-a înseninat viața mea de "cardiac inimos", bucurie pentru care vă mulțumesc. Voi contacta editura din Oradea, că poate mai au vreun exemplar din antologie, pe care să-l cumpăr, ca să mă laud și eu la confracții de la Uniunea Scriitorilor și totodată să-i obișnuiesc cu gândul că un român este PĂRINTELE MONDIAL AL PARADOXISMULUI (la fel ca și Ion Pilat, părintele poemului într-un vers). Că, deh!, nimeni nu e profet în țara lui, și asta dintotdeauna. Băiatul meu, care locuiește la New York, după ce a citit, cu interes, volumul dvs. "America - paradisul diavolului", a tras concluzia că viața lui a fost trudnică. Fiecare trebuie să ne purtăm crucea.

În privinta asta, bine a zis Mihai Beniuc într-un catren:

Eu am pornit-o fără drum în sus,
Stau marturie urmele-mi de sânge,
De-aceea urc și-mi vine câteodată a plânge,
DAR SINGUR DUC CE-MI ESTE DAT DE DUS!

Stimate maestre, promit că voi pregăti materialul pentru *Antologia X*. Cu stimă, simpatie și respect,

IOAN MARINESCU-PUIU

Să aveți viață lungă și mari succese în activitatea dv. de zi cu zi. Iată ce are România! Ne mândrim cu dv., d-le profesor! Sunt tot oltean, de lângă Turnu Severin, pribegit în străinătate. Duc dor de GLIA mea natală...

VICTOR IANCU

V-am recitat aseară, la lumina veiozei, paginile pe care mi le-ați pus la dispoziție. Poemele dvs. argotice, ludice, se înscriu în linia Villon, Miron Radu Paraschivescu, Nichita, cel din perioada revistei *Argeș*, Luca Pițu sau Șerban Foarță. Versurile lor mi s-au părut mai proaspete, mai apropiate de modul meu de-a înțelege poezia. Eu provin, sufletește, mai mult decât estetic, din mahalaua craioveană a Nisipului, de care domnul Barbu amintește într-un roman. Eu înțeleg mahalaua ca sursă certă de poezie. Are o savoare a gesturilor grandilocvente, a suferinței, a spectacolului gratuit, a prieteniei sincere, nefardate. Eu iubesc mahalaua și, de aceea, o ocolesc!

TUDOR NEGOESCU

Întâlnirea cu scriitorul Florentin Smarandache rămâne una memorabilă. Dacă nu putem spune că e paradoxal, atunci categoric putem spune că e senzațional faptul că, într-un om atât de simplu, de modest și de admirabil, sunt cuprinse atâtea nebănuite talente: spirit profund, minte ascuțită, gesturi calculate și amicitie devotată. Nici nu mă mir că americanul din Bălcești de Vâlcea a fost medaliat cu aur pentru două realizări științifice în domeniul matematicii sau că a fost nominalizat pentru Premiul Nobel pentru literatură. La urma urmei este un geniu!

ELISABETA KOCSIK

I-am dat lui Simion Ion *America Paradisul Diavolului*, o citește el cu soția, și acum citesc și socrii. În curând va ajunge la toată comuna! Poate înființăm un Fan Club Smarandache! În *Jurnal* spuneai că nu mai treci prin Turcia nici în concediu. Cred că așa a apărut "să nu spui niciodată niciodată"...

Ing. **GEORGETA BĂLAN**

Felicitări pentru carte și mulțumiri! Urmează că, în numărul 5-6 al revistei "Lumina", să public un text despre domnia-ta, care mi-a parvenit de la Elena Adriana Răducan, pe care nu o cunosc. De altfel, mă pregătesc să plec spre Oltenia ta. Între 24-26 septembrie va avea loc Festivalul Internațional "Mihai Eminescu". Ce frumos ar fi fost să ne fi revăzut! Mai citesc și mă bucur de performanțele Domniei-tale. De multă vreme constat că nu ți-am trimis volumele de distihuri "În urechea timpului", apărut la Chișinău, și "Aproapele dilematic", apărut la Iași...

Multe salutări din Novi Sad!

IOAN BABA

Felicitări pentru perseverență! Oare câte cărți aveți până acum? Ne bucurăm pentru dumneavoastră!

ALEXANDRA CACOVEAN, CLAUDIA CACOVEAN

Mulțumesc pentru antologia paradoxistică, m-am bucurat să mă găsec și eu printre autorii publicați. Drept urmare, promit să NU fiu cuminte, adică să perseverez...

ANDREI RADU

O lucrare enciclopedică absolut originală! Merită studiată, aplaudată, iar autorul felicitat pentru fiecare pagină în parte.

Personal, eu vă mulțumesc călduros. Tot căutând pagina cu rândurile mele, am ajuns să citesc toată cartea, care mi-a descrețit fruntea...

CRISTIAN PETRU BĂLAN

Recunoscător pentru trimiterea "Antologiei Paradoxismului Internațional" și calde felicitări!

Ce ritm de apariție, absolut entuziasmant!

Doamne,-ajută!

ADRIAN BOTEZ

ADDENDA FOTOGRAFICĂ

Florentin Smarandache, în lagărul de refugiați politici din Istanbul

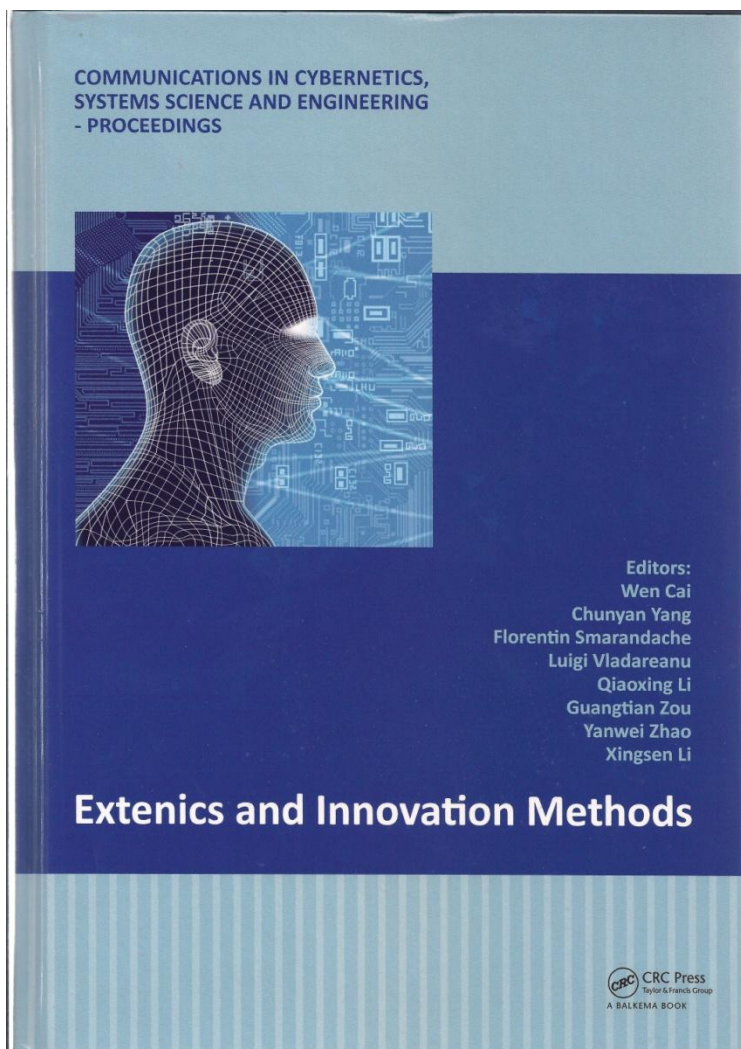
Profesorul Florentin Smarandache, alături de doi dintre discipolii săi din Valea Jiului, scriitoarea Elisabeta Kocsik și Gheorghe Niculescu

Profesorii Rongxia Hao, Yanpei Liu, Florentin Smarandache și Linfan Mao la renumita Universitate Jiaotong din Beijing

La Aeroportul Internațional Beijing: „Bine ai venit, Florentin Smarandache!”

*Comunicările Simpozionului Internațional de Extensiologie
și Metode Inovaționale*

可拓学与创新方法国际研讨会暨可拓学创立三十周年庆典
International Symposium on Extenics and Innovation Methods & Thirtieth Anniversary Establishment Celebration of Extenics
August 16-18 2013 Beijing, China

*Participanții la Simpozionul Internațional de Extensiologie și Metode
Inovaționale (al treilea din dreapta, în primul rând, Florentin Smarandache)*

Florentin Smarandache, la Niagara Falls

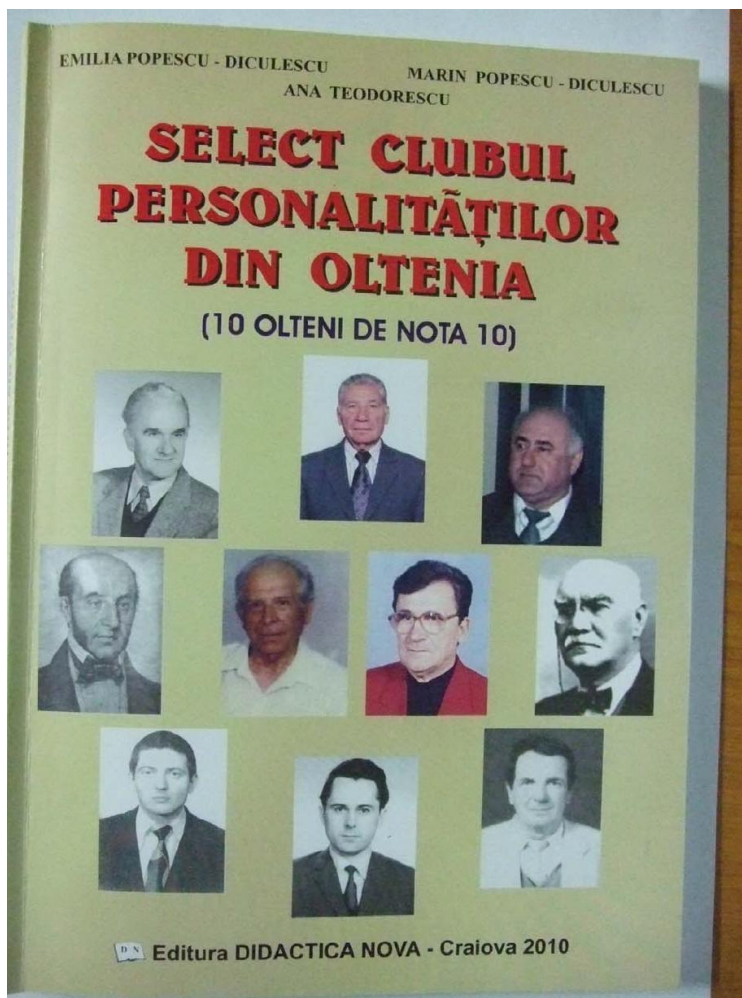
LENTELE TRANSPARENTE

Florentin Smarandache, la Universitatea din Pecs (Ungaria)

Volumul "Tolba cu metafore"

Lucrarea "Select clubul personalităților din Oltenia (10 personalități de nota 10". Florentin Smarandache este considerat de către autori una dintre personalitățile proeminente ale Olteniei.

LENILE TRANSPARENTE

Diploma de “profesor adjunct” acordată lui Florentin Smarandache de o universitate din China, echivalenta titlului de Doctor Honoris Causa.

Dr. Geo Stroe, Președintele Academiei Dacoromâne, București, 2011

Scriitorii Gheorghe Niculescu, Florentin Smarandache, Eugen Evu, Ion Urda
(Hunedoara, 2011)

Dr. George Anca, Dr. Florentin Smarandache, Puși Dinulescu (București, 2013)

Într-un templu budist, la Kaohsiung, în Taiwan (2011)

Scriitorii Ion Soare, Ion Măldărescu și Florentin Smarandache
(Râmnicu Vâlcea, 2011)

Florentin Smarandache în Valea Morții (California, 2012)

Florentin Smarandache în Granada (Nicaragua, 2010)

Premiul „Traian Vuia” al Academiei Române

Redacția Agero-Stuttgart

Matematician, Prof. univ. dr. Florentin Smarandache
(University of New Mexico, S.U.A.) a primit premiul „Traian Vuia” al Academiei Române în domeniul științelor tehnice, pentru anul 2009

Logica neutrosofică și fuziunea informațiilor în științele tehnice

Un intelectual român a cărui valoare internațională este recunoscută și despre care se cuvine să scriem este doctorul în matematici, Florentin Smarandache, profesor la New Mexico - S.U.A. Profesorul Florentin Smarandache are contribuții în diverse domenii ale științei, informaticii, literaturii și artei: matematică: teoria numerelor, statistică, geometrie non-Euclidiană, structuri algebrice, informatică: inteligență artificială, fuziunea informației, fizică: fizică cuantică, fizica particulelor, economie: economie culturală, teoria poly-emporium, filosofie: neutrosofia - o generalizare a dialecticii, logica neutrosofică - o

generalizare a logicii fuzzy intuiționiste, literatură: poezie, proză, roman, eseuri, nuvele, drame, teatru pentru copii, folclor, traduceri, artă: desene experimentale, colaje, pictură de avangardă.

Prof. Florentin Smarandache și-a concentrat atenția spre cercetări ale matematicii aplicate din Fuziunea Informației, domeniu al tehnologiilor de vârf, care folosește date-informații primite de la surse de naturi diferite: mecanică, acustică, optică, electrică, electronică, din cadrul unor sisteme complexe de verificare și control, cu aplicații militare: supravegherea teritoriului, urmărirea traiectoriei balistice, control antitero și civile: meteorologie, trafic aerian, agricultură – evaluarea aeriană a culturilor. Întrucât între aceste date pot exista valori contradictorii, este necesară utilizarea unor modele matematice care să permită „filtrarea” informațiilor, în vederea luării unei decizii optime și corecte. A atras interesul specialiștilor prin „Teoria Dezert-Smarandache” în Fuziunea Informației, teorie cunoscută pe plan internațional și utilizată în robotică, medicină, armată, cibernetica - un model matematic realizat împreună cu Dr. Jean Dezert din Franța, cercetător la Oficiul Național pentru Studii și Cercetări Aeronautice (ONERA). Este invitat pentru prezentarea de conferințe și lucrări științifice în diverse centre universitare din lume, sponsorizat de NASA și de NATO. A susținut teze de doctorat la universități din Franța, Canada, Italia, și o teză de Masterat la Universitatea din Teheran, Iran. Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor Au ajuns cunoscute cunoscute pe plan internațional: șirurile Smarandache, funcțiile Smarandache, constantele Smarandache incluse în prestigioasa „CRC Encyclopedia of Mathematics” de E. Weinstein, SUA, (<http://mathworld.wolfram.com/>).

Noțiunile de funcții Smarandache sunt incluse și în „Handbook of Number Theory” de Jozsef Sandor, Springer-Verlag, 2006, iar numere prime Smarandache-Wellin sunt tratate și în cartea lui R. Crandall și C. Pomerance, bine-cunoscută în teoria numerelor, intitulată „Prime Numbers. A Computational Perspective”. În anul 1997 a susținut, la Universitatea din Craiova, o Conferință Internațională despre Noțiunile Smarandache în Teoria Numerelor. Și-a adus contribuția la o serie de lucrări de cercetare publicate de Universitatea Xi'an din China în jurnalul lor internațional „Scientia Magna” și de Academia de Științe Chineză din Beijing în „International Journal of Mathematical Combinatorics”. În domeniul fizicii a creat noțiunea de „nematerie” (unmatter), a descoperit câteva paradoxuri cuantice Sorites, a folosit logica neutrosofică (logica multivalentă) pentru extinderea spațiilor fizice, iar teoria privind nelimitarea vitezei luminii a creat controverse. Împreună cu V. Christianto a extins ecuațiile lor diferențiale de la forma de cuaternion la forma de bicuaternion și este considerat părintele

„paradoxismului” în literatură, o mișcare de avangarda bazată pe utilizarea extensivă în creații a antitezelor, oximoronilor, contradicțiilor și a paradoxurilor. Este autor a cinci Antologii Paradoxiste Internaționale la care au contribuit numeroși autori. A introdus: noi genuri de poezie cu forma fixă, precum: distihul paradoxist, distihul tautologic, distihul dualistic, tertina paradoxista, tertina tautologica, catrenul paradoxist, catrenul tautologic, poemul fractal, Non-Poems (Non-Poemele) (1990), și alte experimente de avangardă, genuri de proze scurte, precum proza scurta silogistică, proza scurta circulară, drama neutrosofică, drama combinatorică: o dramă ale cărei scene sunt permutate și combinate în multe feluri, genuri de science fiction în proză etc. Academia Daco-Română din București, l-a nominalizat pe scriitorul avangardist Florentin Smarandache pentru Premiul Nobel pentru Literatură pe anul 2011.

Redacția Agero-Stuttgart

Impresii și păreri personale în FORUMUL DE DISCUȚII - Inserați un comentariu la subsolul acestui ARTICOL

LENTE TRANSPARENTA

În comunitățile noastre, mai mici sau mai mari, lângă noi, trăiesc oameni importanți, care ar putea fi model pentru copiii noștri, dar și pentru orizontul socio-cultural în care ne aflăm. De cele mai multe ori, cu cât sunt mai valoroși, cu atât sunt mai modești existențial, se ocupă de ideile lor și nu vor să epateze, încât ignoranții îi consideră niște ciudați, neînsemnați. Unul dintre acei oameni valoroși este Florentin Smarandache.

GHEORGHE FLORESCU

SMARANDACHELE NTILETRANSPARE NTEFLORENTINSM ARANDACHELENTI LETRANSPARENTE FLORENTINSMAR ANDACHELENTILE

Când mă uit la Florentin Smarandache, nu pot să nu-mi amintesc, cu doza de umor necesară, că Ceaușescu a vrut să construiască *omul multilateral dezvoltat* în România, iar acesta a apărut peste ocean, în America.

MIRCEA EUGEN ȘELARIU

ISBN 978-973-1903-69-9